AUDREY WEIGH
Vdnatoarea de barbati
ALCRIS

Capitolul 1

„Faceţi repede avere, scrieţi un roman de dragoste”.

Christine McMahon lăsă să cadă pe măsuţa joasă ultimul număr al Cosmopolitanului.

De ce nu? Citise o mulţime de articole pe această temă. La urma urmei, o profesoară de engleză trebuia să fie în stare să scrie câteva capitole şi să alcătuiască un manuscris acceptabil!

Pipăindu-şi gânditoare obrazul bronzat, se întreba în ce măsură putea face din această carte un roman erotic, fără ca pentru asta să fie concediată de la şcoală, ca autoare a unei literaturi libertine...

Ochii ei negri căzură pe coperta unei cărţi de buzunar aflată alături de ziarul Cosmopolitan:

„Cum să seduci un bărbat?” Sora geamănă a Christinei, Janelle - care încă dormea la această oră matinală - o cumpărase cu câteva zile în urmă.

Dar în fond, poate ar face mai bine să scrie o carte despre cea mai bună metodă ca o femeie să-şi întâlnească bărbatul vieţii sale şi să se căsătorească cu el; un fel de „vânătoare de bărbaţi”... Oare acest gen de carte n-ar atrage mai mult femeile, decât o poveste de dragoste?

Cu perspectiva celor trei luni de vacanţă, Christine şi sora sa Janelle puteau, fără îndoială, să plănuiască să-şi petreacă timpul liber cât mai rentabil.

Surorile McMahon, coautoare ale unui bestseller umoristic - deşi foarte serios - despre întâlnirea cu bărbatul ideal... Fratele lor, David, impresar de succes, se va ocupa de publicitate. Un eşec părea imposibil. Christine îşi imagina deja contractul semnat cu un editor de prestigiu şi teancurile de bancnote foşnitoare pe care le vor primi. Era într-adevăr o idee genială, şi Christine n-avea răbdare să aştepte trezirea surorii sale.

Ridicându-se cu graţie, traversă mocheta albastră şi intră în camera Janellei. Cea mai complicată parte a planului Christinei va fi s-o convingă pe sora sa să renunţe la proiectele de a petrece vacanţa de vară în cabana familiei, din Munţii Stâncoşi, pentru a

se consacra scrierii unei cărţi.

De altfel, frumoasă cum era, Janelle ar fi făcut mai bine să se gândească să-şi găsească bărbatul vieţii ei decât să-şi piardă timpul. Fără îndoială, Janelle va fi cea care va experimenta.

Cu o figură îmbufnată, Christine îşi privi o clipă formele plinuţe, apoi privirea îi aluneca pe silueta zveltă a surorii sale. Cum puteau fi două gemene atât de diferite?

Nu numai că era înaltă şi subţire, dar Janelle avea un păr lung, blond şi ochi de azur - o adevărată frumuseţe de pasăre exotică... Christine îşi regreta nespus privirea întunecată ca de catifea şi părul negru ca pana corbului.

Si totuşi, Janelle nu profita de frumuseţea ei pentru a-şi permite să fie meschină şi mofturoasă. Dimpotrivă, pasărea exotică ocrotea corbul ca o adevărată cloşcă. De altfel, îşi juca uneori chiar prea conştiincios rolul de soră devotată. „Cum să seduci un bărbat” era unul din cadourile ei. La douăzeci şi opt de ani hotărâse că amândouă gustaseră din plin plăcerile celibatului şi venise momentul să-şi caute bărbatul vieţii lor. Din păcate, predând la un colegiu, posibilităţile lor de a întâlni acest bărbat erau reduse. Majoritatea colegilor lor erau căsătoriţi, iar alţii prea tineri sau plicticoşi.

Janelle încerca subtil s-o facă pe Christine să înţeleagă că nu se va angaja într-o relaţie serioasă cu un bărbat, atâta timp cât sora ei, mai puţin seducătoare, nu va avea cuibul asigurat.

Christinei îi veni o idee. Dacă reuşea s-o convingă pe Janelle că avea nevoie de sfaturile ei pentru a seduce un bărbat? Ar putea să îi propună să-şi organizeze „vânătoarea de bărbaţi”, punându-şi metodele pe hârtie.

Ce idee strălucită! se felicită ea. In plus, Christine o va face să înţeleagă că nu va suporta să rămână singură în timp ce Janelle se va retrage la cabana lor din munţi, ceea ce va sfârşi prin a o convinge.

- încetează să-ţi mai rozi unghiile!

Christine tresări auzind vocea amuzată a surorii sale.

- Ceva îmi spune că eşti pe punctul de a urzi una din ideile tale geniale, adăugă ea suspicioasă.

Râzând, căci ea nu era niciodată prost dispusă dimineaţa, Janelle împăturea cuverturile.

- „Cum să te îmbogăţeşti repede”? La asta te gândeşti, nu-i

aşa? Hai, spune-mi ce-ai mai inventat.

- Ce vrei să spui? se apără imediat Christine, lăsându-se să cadă într-un fotoliu de catifea.

- Mai avem şase săptămâni până la vacanţă şi, de şapte ani, tu ai de fiecare dată idei strălucite pentru a ne îmbogăţi înainte de a veni toamna... Uite, adu-ţi aminte de casa aceea veche pentru a cărei renovare ne-am cheltuit toate economiile...

- Da, şi anul trecut am revândut-o cu un beneficiu împărătesc.

- Aşa e, trebui să recunoască Janelle, dându-şi seama că alesese un exemplu nepotrivit. In orice caz, îmi amintesc că ţi-ai lovit degetele unei mâini cu ciocanul şi ţi-ai fracturat braţul căzând de pe scară...Toate astea în timpul renovării!

Christine izbucni în râs.

- Hai, hai, Janelle! Stiu că eşti profesoară de istorie, dar uită puţin de trecut, vrei?

- Ca să nu mai vorbim că mă întreb şi azi cum m-am lăsat convinsă să confecţionez buchete pentru nunţi şi coroane pentru înmormântări.

Christine se înăbuşea de râs amintindu-şi figura miresei căreia îi livraseră o coroană mortuară în locul tradiţionalului buchet de crini albi!

- Primăvara toate ideile par minunate. Iar toamna când mă întorc la ore, sunt uşurată că colegii noştri habar nu au de aventurile noastre estivale! Din fericire, anul ăsta am fost prevăzătoare şi mi-am făcut proiecte pentru vacanţă. Eşti binevenită dacă vrei să mă însoţeşti... Si te previn că refuz dinainte, categoric, toate ofertele tale, adăugă Janelle zâmbind, dar cu fermitate.

Christine se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre uşă. Stia că nu e momentul să insiste. Era inutil să continue discuţia când Janelle era în această dispoziţie şi o contrazicea întruna.

- Ah, nu, nu! protestă aceasta. Nu vei pleca până când nu-mi spui ce puneai la cale!

- Ei bine, de data asta este o idee pe cât de genială, pe atât de inofensivă!

- Bravo! Este exact ce mi-ai spus în anul când ai hotărât să deschizi un local cu strip-tease pentru bărbaţi!

- Ideea mea nu era rea, era doar prematură. Denver-ul nu era încă pregătit pentru acest gen de divertisment. Dar astăzi,

„Cheeks” este pe punctul de a-l face miliardar pe cel care l-a deschis. Oricum, ceea ce am prevăzut pentru această vară se poate face oriunde...

- Te rog nu mai ocoli răspunsul! Cloceşti ceva riscant, cu ferma intenţie de a mă amesteca şi pe mine, şi vreau să ştiu despre ce este vorba!

- Să scriem o carte! exclamă Christine emoţionată.

- O carte pentru copii?

In taină, Janelle se gândea de un timp să scrie o povestire pentru adolescenţi, în care să amintească de dragostea ei pentru munţi.

- îmi pare rău să-ţi spun că am avut şi eu aceeaşi idee, declară ea. Poate pentru că suntem gemene...

- Marile spirite se întâlnesc...

încurajată de interesul surorii sale, Christine se apropie de Janelle.

- Unii romancieri fac avere, nu-i aşa?

- Nu crezi că înainte de a ne bucura de un succes iluzoriu, ar trebui să scriem şi să ne vindem cartea? Ai idee cât de mulţi au în sertare teancuri de povestiri pentru copii, pe care n-au reuşit să le publice niciodată?

- Dar cine vorbeşte despre povestiri pentru copii? se miră Christine.

Ochii albaştri scăpărară spre cei negri când Janelle ghici deodată subiectul ales de sora ei.

- Jackie Collins are deja monopolul genului de carte pe care proiectezi tu să o scrii, spuse ea cu reproş.

- Dar a noastră nu va fi pură ficţiune!

- Renunţă! Master şi Johnson au publicat deja best-seller-uri absolut remarcabile cu acest subiect.

- Tu laşi să-ţi scape o şansă nesperată şi, în acelaşi timp, mă lipseşti şi pe mine de ea... Iţi sugerez să scrii o carte ca acelea pe care le citeşti.

- O poveste de dragoste? Christine, librăriile sunt inundate de asemenea cărţi! De altfel, tu ai vorbit de realitate, nu de ficţiune...

- Eu mă gândeam la un manual despre vânătoarea de bărbaţi.

Janelle o privi surprinsă, apoi zâmbi îngăduitor.

- Poate că nu e o idee rea... „Priceperea femeilor de a

supravieţui în pădure”. Am putea scrie mai multe capitole despre metodele de a ridica un cort, recunoaşterea prăzii, întinderea capcanei... Ce crezi?

Christine se strădui să nu zâmbească.

- Cred că trebuie să facem din cartea asta ceva cât de realist posibil, adăugă Janelle după un moment de gândire. Trăind ceea ce scriem, de exemplu.

Christine scoase un hohot de râs vesel şi cristalin. Câştigase!

- Sunt foarte de acord cu tine! Vom scrie un adevărat ghid de vânătoare!

„Tot ce-mi rămâne de făcut este s-o conving pe scumpa mea soră să schimbe măcar puţin conţinutul viitorului nostru best-seller”.

- Trebuie să înţeleg că vei accepta să-ţi petreci vara la cabană, cu mine? Dar ţie nu-ţi place deloc muntele...

- Sunt dispusă să fac un sacrificiu anul acesta...

Janelle îşi privea sora cu suspiciune şi

Christine izbucni din nou în râs, bătând-o cu afecţiune pe umăr.

- Acordă-mi încredere, surioară, şi nu vei fi dezamăgită!

- Bine. Deci, deocamdată ştii cel puţin că mă aflu într-o situaţie critică! Ultima dată...

- Gata cu amintirile! M-am schimbat! Vom petrece o vară minunată în natură, vânând, luând notiţe pe un carnet şi, ceea ce este mai important, făcând avere!

Abordând un aer triumfător, Christine se ridică. Trebuia cu orice preţ să atragă nişte bărbaţi seducători şi celibatari la cabană. Dar cum? Nu-şi vor putea experimenta metodele, fiind izolate în mijlocul pădurii. Si Janelle ar strânge-o de gât dacă i-ar descoperi planul.

Nedând niciodată înapoi în faţa greutăţilor, Christine ieşi din camera surorii sale. Va găsi ea un mijloc... Ii va fi de ajuns puţină ingeniozitate...

*

* *

David McMahon puse la loc gânditor telefonul. Billy trecea într-adevăr printr-o perioadă grea, una care ar fi putut pune capăt carierei unui star rock: avea probleme cu femeile. Trecându-şi mâna prin păr, se întrebă dacă sfatul lui de a pleca la naiba, cât mai departe, fusese bun. Cine putea să prevadă că

fanii lui Billy Carter îl vor urmări până în acea insuliţă pierdută din Bahamas? Dar de data asta, nu-l vor mai găsi. David îi găsise o ascunzătoare ideală: cabana familiei din Munţii Stâncoşi. începu să râdă în sinea lui. Cine ar putea avea ideea să-l caute pe cântăreţul rock Billy Carter, alias Billy the Kid, tocmai acolo? îl vor crede la Malibu sau Las Vegas, sau poate la New York, dar niciodată presa nu s-ar aştepta ca vedeta să se izoleze în plin munte.

David McMahon nu se neliniştea în privinţa surorilor sale mai mici, pentru că acestea nu mai dăduseră pe la cabană de ani de zile. De altfel, Christine probabil că se gândea din nou la unul din faimoasele sale proiecte de a se îmbogăţi în trei luni. Din fericire, aceasta era la trei mii de kilometri şi nu putuse să-l atragă cu forţa în maşinaţiile sale. Un zâmbet uşor îi îndulci trăsăturile de obicei dure, în timp ce ofta cu uşurare.

Christine avea mereu idei pe care le credea geniale, şi asta din fragedă copilărie. Oare de la ce strămoş poznaş moştenise cromozomii? îşi amintea cum într-o zi îi mărturisise Christinei visul de a deveni campion la ciclism. în timp mai puţin decât îi trebuise lui ca s-o spună, se văzuse

- datorită Christinei - făcând acrobaţii pe două roţi pentru copiii din vecinătate. Ea strângea bancnote şi monede, în timp ce el colecţiona căzături şi entorse. Bineînţeles părinţii îi pedepsiseră, mai ales pe el, fiind cel mai mare...

Poate că ar fi trebuit să se asigure, vorbind cu Janelle, că ele nu aveau intenţia să se ducă la cabană? In nici un caz nu trebuia să afle ceva Christine, pentru că ar fi fost în stare să organizeze imediat un concert în aer liber, cu Billy ca vedetă!

In plus, Billy va fi însoţit la cabană de credinciosul Big Nick, care îi va asigura ca întotdeauna securitatea şi liniştea. David şi-o închipui pe Christine confruntându-se cu Big Nick şi avu certitudinea că ea ar fi ieşit victorioasă în orice condiţii! Big Nick n-avea nici cea mai mică şansă...

El ridică receptorul, hotărât să-şi sune surorile pentru a afla ce mai fac.

- Christine? Ce mai face antreprenorul cel mai apreciat din Colorado?

- David! Janelle şi cu mine tocmai vorbeam despre tine.

- Stiu, ştiu... V-aţi hotărât să-mi vindeţi cadavrul Centrului

Medical, şi vreţi să vă semnez o autorizaţie, nu-i aşa?

- Oh, David! Chiar mă crezi în stare de o asemenea faptă oribilă? Oricum, nu mi-ar da destui bani.

- Nu-mi spune că ai scrupule! răspunse el râzând. Dar promite-mi că vei aştepta măcar să mor, ca să dispui de scheletul meu!

- Oh, David! Fratele meu preferat... Exagerezi!

- Hm... hm... Vorbeşte-mi totuşi despre ce-ai mai urzit în căpşorul tău.

- Sunt nevinovată! se apără ea râzând.

„Mă rog, aproape”, se gândi apoi.

- Janelle şi cu mine avem numai intenţia de a scrie o carte şi te vom lăsa să ne reprezinţi în calitate de impresar.

Drept orice răspuns, David scoase un geamăt.

- Ah, nu, nu te lamenta înainte de a şti subiectul! La început m-am gândit să scriem un roman de dragoste. Dar acest gen este un pic prea răspândit şi a devenit banal. Deci am schimbat subiectul. Ce ai spune despre un tratat privind vânătoarea de bărbaţi?

- S-a făcut deja! ripostă David fără să se gândească. Dar stai puţin...

El căzu puţin pe gânduri şi trase concluzia că dacă surorile sale vor fi ocupate cu scrierea unei cărţi, nu era nici un risc să tulbure liniştea lui Billy şi Nick.

- Ai un spirit foarte creator. Fără îndoială vei descoperi metode noi? Ai putea să-mi trimiţi un plan al lucrării. Apoi voi vedea dacă pot...

- Oh, mulţumesc, David, ştiam că pot conta pe tine! exclamă Christine încântată. Această carte ne va face miliardare curând!

- Aşteaptă o clipă! Nu ţi-am promis că va apărea pe prima pagină în New York Times. Nu-ţi pot da nici măcar asigurări că o voi putea vinde!

- Ba da, poţi! Eşti unul din cei mai buni agenţi literari din Statele Unite!

- Hai, Christine, nu e cazul să mă flatezi. Dar ţi-am promis că voi face tot ce pot... Si apoi, în timp ce scrii cartea profită şi încearcă să-ţi găseşti sufletul-pereche.

- Ah! Iată-ne ajunşi la subiectul tău preferat! Dar te asigur că în ziua când voi întâlni bărbatul potrivit, voi şti... şi el de asemenea!

- Si dacă el nu va şti, vei avea grijă să-l convingi, nu-i aşa?

adăugă el ironic.

- Exact, frate mai mare! spuse ea râzând. Ti-aş fi dat-o la telefon pe Janelle, dar e la cumpărături.

Ultimul lucru pe care-l voia Christine era ca David să-i dezvăluie pe neaşteptate surorii lor subiectul viitorului best-seller...

- Când te vei hotărî să vii să faci un tur prin vechea ta aşezare? întrebă ea brusc, schimbând subiectul.

- Am intenţia să merg în această vară la Los Angeles, dar am de gând să mă opresc o zi-două la Denver. Crezi că manuscrisul tău va fi gata?

- Dacă nu intervine nimic neprevăzut...

David zâmbi la optimismul surorii sale.

- Cu tine, scumpo, imprevizibilul este la ordinea zilei. Ah, sună pe cealaltă linie, Christine! Trebuie să te las. Deci, pe mai târziu, la Denver, OK? Sărut-o din partea mea pe Janelle.

- Ne-am înţeles, te sărut şi eu. Pe curând, David.

Christine rezistă cu greu impulsului de a sări în sus de bucurie, atât era de satisfăcută de rezultatul demersului pe lângă fratele ei.

Capitolul 2

- Primul lucru pe care-l avem de făcut când vom sosi va fi să aranjăm proviziile pe care tocmai le-am cumpărat. Apoi ne vom ocupa de camere, încercând să le facem locuibile, declară Janelle în timp ce se angajau cu maşina pe un drum îngust şi neamenajat.

Epuizată de ultimele săptămâni de cursuri, Christine nu-şi dorea altceva decât să poată dormi opt zile la rând, fără să facă nimic.

Drumul era mărginit de brazi, aceştia întunecând şi mai mult sfârşitul de zi, şi Janelle aprinse farurile.

- Uitasem că împrejurimile sunt atât de pustii, mormăi Christine. David nu i-a cerut lui Zeke să întreţină drumul de acces spre cabană? Imaginează-ţi că vom găsi casa în aceeaşi paragină...

- Ei bine, ne vom ocupa de ea cum se cuvine.

- Mai este mult?

- Ah! întrebarea ta preferată când călătorim! observă Janelle

izbucnind în râs. Eşti mai rea ca un copil de zece ani!

- Păcat că nu avem un covor zburător! Ar fi fost mai confortabil ca acest jeep.

- Tu ai vrut să vindem vechiul nostru Chevrolet, îi aminti Janelle. Numai că nu te aşteptai ca eu să cumpăr un jeep.

- Iar tu vorbeai de o maşină sport. Speram la un Mustang frumos sau un Jaguar...

- Acum îţi dai seama de ce am preferat un jeep. Iţi imaginezi amortizoarele pe acest drum de munte?... Si ca să-ţi răspund la întrebare, mai avem ceva mai puţin de treizeci de kilometri.

- Mmm... mormăi Christine, blestemându-şi în gând soarta, muntele, ca şi pe sora ei care o adusese la capătul lumii.

Cititorii ei nu vor şti niciodată ce trebuise ea să îndure pentru a-i delecta cu lectura best-sellerului ei. Nici nu îndrăznea să se gândească ce le aştepta în vechea cabană, nelocuită de atâta timp... In sfârşit, un ultim viraj la o curbă în ac de păr, şi vor ajunge...

- Priveşte! spuse Janelle observând cabana. E lumină în salon. Zeke ştia că venim.

- Ceea ce dovedeşte că măcar generatorul este în stare de funcţionare. Nu ne vor lipsi căldura, apa caldă şi lumina. Din fericire, pentru că vor fi singurele concesii făcute civilizaţiei pe care le vom găsi acolo sus!

Oprind în faţa cabanei, Janelle zâmbi la spusele surorii sale despre acest loc magnific, dar într-adevăr izolat...

- Dacă vrei, te pot duce înapoi acasă şi să-mi petrec aici vara, singură... şi liniştită, sugeră ea râzând în sinea ei.

- Nici vorbă, suntem aici ca să lucrăm. în timp ce tu vei străbate drumurile de munte în căutarea prăzii, eu voi înnegri paginile caietului. La sfârşitul verii, manuscrisul va fi gata, iar noi vom fi bogate şi celebre!

Janelle preferă să nu răspundă şi schimbă subiectul:

- Zeke nu s-a ocupat de drum, dar casa pare în perfectă stare, spuse ea coborând din maşină.

Pe Christine o năpădiseră o mulţime de amintiri plăcute. Aproape că-l putea auzi pe tatăl ei chemându-i la masă, sunând din clopoţelul atârnat pe verandă. Prăjiturile cu cremă de lămâie, aroma pâinii de casă... Işi amintea de asemenea de zilele când se jucau în pădurile din jur. La căderea serii, aprindeau un foc şi

spuneau poveşti cu fantome şi indieni. Ce timpuri minunate! se gândea ea zâmbind. Oare din cauză că nu va mai fi la fel, nu-i făcea plăcere să se întoarcă aici? David locuia la New York; ea cu sora sa la Denver, părinţii lor muriseră în urmă cu şapte ani, într-un accident de maşină...

Lacrimi îi inundară ochii la amintirea clipelor fericite pe care le petrecuseră împreună toţi cinci.

- E plăcut să ne întoarcem aici! exclamă Janelle de pe terasă, lăsând jos valizele.

Inghiţindu-şi lacrimile, Christine se apropie şi o luă de talie.

- Parcă simt mirosul pâinii care se coace la cuptor... Doar nu s-o fi apucat Zeke să ne pregătească cina, totuşi!

- E ciudat, simt şi eu mirosul... Hai să intrăm, vom vedea.

Inainte să aibă timp să se mişte, uşa de la intrare se întredeschise. Un bărbat înalt şi solid ca un urs grizzli apăru pentru o clipă în prag, apoi închise uşa după el.

- Cine sunteţi dumneavoastră? strigă Christine uluită.

Sub efectul surprizei, cele două surori se retraseră cu un pas şi Christine se împiedică de o bancă. Se dezechilibra şi căzu în fund. Ele auziră un râs înăbuşit, dar „ursul” care stătea în faţa lor nici măcar nu zâmbea.

- Uite ce-aţi făcut! strigă Janelle repezindu-se spre sora sa. Ieşiţi imediat din casa noastră! De altfel, ce căutaţi aici?

- Doamnă, începu bărbatul, cu un accent tărăgănat din sud, întreceţi măsura. Vă sfătuiesc să vă întoarceţi de unde aţi venit, dacă nu vreţi să chem şeriful.

- Lunganule! Nici măcar n-aveţi telefon!

Christine se ridică gemând.

- Bine, e-n regulă, mormăi ea văzând că Janelle voia s-o protejeze înterpunându-se între ea şi necunoscutul cu o statură impresionantă. Dar pentru Dumnezeu, cine sunteţi dumneavoastră? se nelinişti Christine venindu-şi în fire.

- N-are importanţă cine sunt. în orice caz, nu-mi stă în fire să mă port urât cu femeile, dar...

înaintă încet spre marginea terasei. Instinctele materne luând locul oricărei reţineri şi spiritului de conservare, Janelle se repezi spre el.

- Fugi, Christine, fugi! îl voi reţine.

Christine văzu piciorul surorii sale abătându-se asupra tibiei

gigantului. Totul era absolut ridicol! Janelle nu-i putea face faţă, aşa că ea nu putea pleca lăsându-şi sora la bunul plac al acestei brute!

Apropiindu-se la rândul ei de oribilul individ, Christine îşi înfipse dinţii în braţul musculos care era gata să se abată asupra surorii sale.

- Au! urlă el, vizibil depăşit de acest dublu atac. Billy-y-y!

Dumnezeule, mai era unul! Christine muşcă cât putea de adânc, în timp ce privirea i se întoarse spre uşă.

Cât despre Janelle, aceasta îşi înfipsese degetele în părul negru şi lung al gigantului şi-i trăgea capul înainte şi înapoi, în timp ce îşi continua loviturile de picior cu energie sporită.

- Ticăloasă nenorocită! îl auzi ea pe colos mârâind.

Acesta încerca să pareze loviturile Janellei şi să-şi smulgă braţul dintre fălcile Christinei, dar era evident că nu încerca să răspundă cu aceeaşi măsură, slavă Domnului!

Christine se gândea că era probabil un fel de pustnic, ca Zeke.

- Lasă-le!

Ordinul, lansat de o voce caldă, întrerupse brusc gemetele şi mormăielile agresorului.

- Să le las? Dar ele sunt pe punctul de a-mi smulge părul şi a-mi devora braţul!

Christine auzi uşa deschizându-se din nou şi simţi deodată braţul puternic al unui bărbat înlănţuindu-i talia, cu fermitate dar cu blândeţe în acelaşi timp. Apoi o smulse „victimei” sale. Nu avu ce face decât să se lase imobilizată. Cu mâinile răsucite la spate, incapabilă de cea mai mică mişcare, ea era apăsată de corpul străinului.

- Ajutor! Ajutor, Zeke! urlă ea făcându-i să creadă pe cei doi că acesta nu era departe.

- Zeke? se miră atacatorul ei. Omul ăsta cumsecade? El a pregătit cabana pentru sosirea voastră.

- Nu vă lipseşte tupeul! aproape se înăbuşi Christine.

Gâfâind, încerca să se elibereze, dar în zadar.

- Liniştiţi-vă, spuse al doilea necunoscut. Am impresia că suntem victimele unei confuzii.

Ridicând ochii, Christine văzu un păr blond şi ochelari negri. Ochelari negri?! In plină noapte!...

Se strădui să se calmeze, recăpătându-şi respiraţia şi încetând

să se zbată.

- Aşa e mai bine, interveni necunoscutul. Nick, te simţi bine?

- Da, da...

- Bine, vă sugerez atunci să ne aşezăm în linişte şi să încercăm să lămurim misterul.

O eliberă cu blândeţe pe Christine şi se îndreptă spre fotoliile de răchită de pe terasă.

- Unul din prietenii mei mi-a cedat cabana pentru o lună, sau mai mult, dacă vreau.

- Nu se poate! protestă Christine cu vehemenţă, lăsându-se să cadă într-unul din fotolii. Cabana asta ne aparţine!

- Cum vă numiţi? se nelinişti străinul blond.

- Dar dumneavoastră? Dumneavoastră sunteţi intruşii, şi mi se pare firesc să răspundeţi la întrebările noastre.

Ea observă cu o privire pe furiş că cei doi bărbaţi îşi schimbaseră locurile între ei.

- David McMahon, răspunse necunoscutul cu ochelari.

- Nu-i adevărat! îl contrazise violent Christine. Pot să-l recunosc pe David McMahon când îl văd!

- Ah, iată o afirmaţie care ne luminează puţin. David ne-a împrumutat cabana.

- închipuiţi-vă că David este fratele nostru! se înfurie Christine.

Balansoarul în care stătea Janelle scârţâi când tânăra se ridică.

- Christine l-a anunţat pe David prin telefon de sosirea noastră. Deci el ştia, nu-i aşa, Christine?

Toţi ochii se întoarseră spre Christine, care se strădui să afişeze o expresie nevinovată.

- Aţi putea să vă scoateţi ochelarii? întrebă ea. Este enervant să vorbeşti cu cineva căruia nu-i poţi vedea ochii.

Ea aproape suspină de uşurare când ochii celorlalţi o părăsiră pentru a observa reacţia blondului. Se gândi atunci că nu-i precizase lui David locul pe care-l aleseseră ca să-şi scrie cartea. Dar atunci, precizarea păruse inutilă. De altfel, el ar fi trebuit să-i împărtăşească proiectele de închiriere a cabanei pentru vară.

Străinul îşi ridică încet mâna, şi-o duse la ochelari şi îşi înclină uşor capul pentru a şi-i scoate. Cele două surori rămaseră cu gura căscată. Bărbatul avea cei mai negri şi mai frumoşi ochi pe care-i văzuseră vreodată.

- Aşa! Te-au recunoscut, regretă uriaşul. Acum nu vom mai

putea scăpa de ele.

- Sunteţi nişte escroci? întrebă Christine aiurită. Fratele meu se ocupă acum de criminali?... Dar la urma urmei, cine sunteţi?

- Aşteaptă o clipă, o întrerupse Janelle. Ştiu cine este. Sunteţi...

- Ah, da, îmi amintesc! Avem câteva din discurile lui. Le-am cumpărat când...

- Taci, Christine, spuse Janelle cu o voce foarte blândă. Billy Carter... Billy the Kid...

- Mă declar vinovat, răspunse Billy, evident plictisit că fusese recunoscut. Şi acesta este Big Nick, garda mea de corp, adăugă el.

- S-au dus liniştea şi pacea! interveni Big Nick. Toate ziarele din Colorado vor şti curând că eşti aici.

Dezamăgirea cântăreţului era evidentă.

- Ei bine, nu ne rămâne decât să plecăm! spuse Christine ridicându-se.

- încearcă să le cumperi tăcerea! sugeră Big Nick. David n-a vrut să audă de bani, dar poate că ele vor fi încântate...

Christine avu impresia că i se face părul măciucă.

- Ma întâi ne insultă, apoi vrea să ne cumpere! se enervă ea fulgerându-l cu privirea pe bodyguard. Dar în fond, de ce nu? Hai, cât ne propuneţi?

- Aşteaptă, interveni Janelle puţin jenată. Nu putem să-i facem să plătească pe clienţii lui David. Probabil el n-a înţeles că noi vrem să folosim cabana în această vară, asta-i tot.

Janelle îl privea pe cântăreţ, adresându-i cel mai frumos zâmbet al ei. Imaginaţia Christinei începu să galopeze. Oare sora ei fusese atinsă de săgeata dragostei? Janelle şi Billy ar fi format un cuplu perfect. N-ar fi fost minunat dacă Billy the Kid s-ar fi îndrăgostit de Janelle? El avea totul: bogăţie, frumuseţe, talent, celebritate. Ce ar fi putut spera mai bun pentru sora ei?

- Ei bine, de ce nu zece mii de dolari? sugeră Christine cu un zâmbet adorabil.

Ea aruncase această sumă exorbitantă pentru a-l face pe Billy să creadă că pe ea n-o interesau decât banii lui, nimic altceva. Femeile îl urmăreau desigur cu asiduitate şi Christine găsea amuzant să-l facă să creadă că persoana lui o lăsa indiferentă.

Ochii negri ai lui Billy the Kid o măsurară din creştet până-n tălpi.

- Mă întrebam dacă voi veţi accepta banii, spuse el gânditor.
- Nu vom lua aceşti bani, afirmă Janelle cu maxilarele crispate.
De data asta, n-o va lăsa pe sora ei să intervină.
- Hai, vino, surioară; ne întoarcem acasă.
- A, nu, refuz să merg cu maşina, pe aceste drumuri de munte, în plină noapte! Să plătească sau să plece!
- Dar de ce este nevoie ca unii dintre noi să plece? interveni Billy. Cabana este destul de încăpătoare ca să ne instalăm cu toţii.
în sinea ei, Christine triumfa şi se bucura. Dar nu trebuia să capituleze atât de repede.
- Dacă rămânem, înseamnă că nu ne veţi mai plăti? se nelinişti ea cu ipocrizie, văzând aerul îngrozit al Janellei.
- Voi plăti, afirmă Billy cu un aer amuzat.
în întuneric, ochii lui îi întâlniră pe ai Christinei şi descoperiră în ei acelaşi amuzament. El îşi puse uşor o mână pe braţul tinerei femei. Fără să ştie de ce, avea chef să simtă pielea Christinei sub degetele lui. întâlnea în fiecare zi o mulţime de starlete, ca şi tinere în căutare de publicitate, sau femei lacome şi interesate. Christine nu se încadra în nici una din aceste categorii, şi ochii ei negri ascundeau taine greu de descifrat dar care trebuie să fi fost încântătoare.
- De ce nu ne-am aşeza în jurul unui prânz bun şi n-am profita pentru a încerca să ne punem de acord? propuse el cu o voce blândă.
„Marşul nupţial” răsuna deja în urechile Christinei.
- Ce-ţi trece prin cap? murmură Janelle furioasă la urechea surorii sale. Ştii foarte bine că David va fi nebun de furie dacă îi vei lua un singur bănuţ acestui cântăreţ.
Big Nick le conduse spre bucătărie cu dezinvoltură, ca şi cum ar fi fost acasă la el.
- Fasole roşie, şuncă şi pâine de porumb, anunţă el teatral.
Se aşezară cu toţii în jurul mesei şi Christine se întrebă de ce purta Billy mereu ochelari negri, chiar şi la lumină electrică. Fără îndoială, o manie de artist, trase ea concluzia.
- Puţin unt? propuse Nick după ce îi servise el însuşi cu patru porţii generoase de şuncă afumată şi salată de fasole roşie.
îi adresă o privire complice lui Billy, apoi îşi îndreptă atenţia spre cele două fete, ca şi cum ar fi hotărât, printr-un acord tacit

între el şi Billy, că va fi purtătorul lui de cuvânt.

- Cu toţii am venit la această cabană cu intenţia de a rămâne un timp, nu-i aşa?

Christine îşi ungea pâinea cu unt şi-i aruncă o privire fugitivă lui Billy.

- Da, desigur, răspunse ea, întrebându-se de ce Billy îşi delegase autoritatea gărzii sale de corp.

Murea de poftă să-i smulgă ochelarii negri care-i ascundeau atât de bine gândurile!

- Sora mea şi cu mine avem o treabă de dus la bun sfârşit, aici, declară ea.

Pe sub masă, îi făcu un semn discret cu piciorul surorii sale, ca să n-o contrazică.

- Scriem o carte despre femei şi vânătoare, preciză ea.

- Sunteţi scriitoare? întrebă Billy the Kid.

- Aceasta va fi prima noastră carte, interveni Janelle.

- Ah, da... replică Billy cu un aer uşor dispreţuitor.

Christine reacţionă brusc, înfuriată.

- Nu toată lumea a avut norocul se a se naşte cu un disc de platină în mână!

Dacă memoria n-o înşela, Billy the Kid era fiul celebrilor Carter. De-a lungul întregii sale copilării fusese pregătit pentru a deveni vedetă, iar în ultimii cinci ani urcase pe primele locuri în top.

Sprâncenele stufoase ale lui Nick se încruntară, iar ochii lui albaştri o priveau periculos.

- Nu vă sfiiţi să-l folosiţi pe fratele vostru pentru a vă îmbogăţi, nu-i aşa?

Ea nu se putu împiedica să roşească uşor, şi se pregătea să răspundă tăios, când Billy ridică un deget şi-i zâmbi fermecător, ca şi cum remarca ei nu l-ar fi deranjat deloc.

- Bine, să revenim la problema principală, spuse Nick. Billy este de acord să vă plătească chiria cabanei. Si vă dă voie să rămâneţi aici cât veţi dori, atâta timp cât nu-l veţi deranja din munca sa.

- Diplomaţie, murmură Billy la adresa lui Nick.

Acest singur cuvânt avu un efect imediat asupra uriaşului, al cărui ton deveni brusc miraculos de amabil.

- Vă apreciem enorm colaborarea. Este extrem de dificil să

găseşti o casă atât de izolată.

Christine se bucura în sinea ei. Billy trecea în defensivă!

Ea îi adresă lui Nick un zâmbet radios.

- Ei bine, pentru că vom fi nevoiţi să trăim sub acelaşi acoperiş, să facem prezentările... Eu sunt Christine McMahon, iar femeia foarte frumoasă din faţa mea este sora mea geamănă Janelle.

îşi păstră aerul vesel, în timp ce sora ei o lovi cu piciorul pe sub masă pentru a-i aminti că detesta să fie prezentată drept frumoasa familiei.

-... Elizabeth Taylor, îl auzi ea pe Billy murmurând.

- Poftim? întrebă Christine.

- I-o amintiţi pe Elizabeth Taylor, explică simplu Nick continuând să mănânce.

Prea puţin obişnuită cu complimentele, Christine se simţi teribil de tulburată de privirea scrutătoare a lui Billy. Oare ochelarii negri îi deformau astfel vederea?

- Janelle este o adevărată frumuseţe, într-adevăr, dar eu... protestă ea aiurită.

De data asta, piciorul Janellei lovi pe sub masă, cu tot zâmbetul de pe faţa ei.

- Sora mea a citit prea multe poveşti cu zâne, când era copil... poveşti în care zânele se aplecau deasupra unui leagăn dar uitau de celălalt.

Toţi începură să râdă, cu excepţia Christinei.

- Si pentru ca totul să fie clar, adăugă Janelle, bineînţeles că nu vom accepta nici un ban de la voi drept chirie. Sunteţi invitaţii fratelui nostru şi dacă am fi ştiut, am fi rămas la Denver... De altfel, putem foarte bine să plecăm...

- O, nu, nici vorbă! interveni Christine.

Ridicându-şi ochelarii pe creştet, Billy îşi fixă privirea asupra Christinei.

- Nu vrem, în nici un caz, să vă tulburăm procesul de creaţie. Preferaţi etajul sau parterul?

El zâmbi uşor ironic.

- Presupun că amestecul este exclus? întrebă el amuzat, fără a o părăsi din ochi.

Privirea lui de catifea şi zâmbetul uşor păreau să catalizeze toate emoţiile Christinei. Pentru o clipă, imaginaţia ei deveni îndrăzneaţă şi căldura care emana dinspre el o înfioră.

- Starurile de la Hollywood sunt absolut incapabile să simpatizeze cu fiicele munţilor din Colorado, spuse ea repede pentru a-şi masca tulburarea.

în momentul în care el îşi puse din nou ochelarii, Christine îşi regretă amar cuvintele.

Billy afişa o mască impasibilă, dar ea simţea că-l rănise.

- De acord, interveni Billy frecându-şi braţul acolo unde ea îl muşcase. Puteţi acum să vă retrageţi ghearele... Noi ne-am dus valizele la etaj. Vedeţi vreun inconvenient?

- Nici unul, replică Janelle. Christine va sta în camera lui David, iar eu în cea a părinţilor noştri.

Incapabilă să-şi stăpânească curiozitatea, Christine se aplecă spre Billy.

- Ce cameră vei ocupa?

- Pe a ta?

Capitolul 3

Cum putea el şti că era vorba de camera ei?

- Licornii... spuse Billy, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Ochii lui o cercetau din spatele ochelarilor. De când aflase câte ceva despre ea descoperindu-i camera, Billy era tentat să-i acorde încredere acestei tinere femei sălbatice, s-o lase să se apropie de el. Dar se înşelase de atâtea ori, şi suferise. Nu! hotărî el. Era mai înţelept să păstreze bariera protectoare a ochelarilor săi între ei, atâta timp cât ea nu va dovedi că-i merită încrederea.

- Posterele de pe pereţi? întrebă ea.

Dar de ce nu-şi scotea ochelarii?

- Da, am ales camera în care se găsesc desene cu animale fantastice.

Nick se ridică de la masă şi îşi puse farfuria în chiuvetă, imitat de Janelle.

- Eu voi spăla vasele cu Nick! propuse precipitat Christine. Ce-ar fi ca tu şi Billy să faceţi o plimbare până la râu?

O plimbare sub clar de lună va fi un început perfect şi ei îşi vor descoperi repede atracţia unul faţă de celălalt.

- Este rândul meu să spăl vasele, declară cu fermitate Billy.

Christine luă un aer dezamăgit, dându-şi seama că planurile sale erau compromise. Ea va rămâne singură cu Billy, iar Janelle va pleca cu Nick.

- Stii să mergi pe tăcute ca indienii, Nick? întrebă Janelle zâmbind. Pentru că la această oră, animalele pădurii vin să se adape la râu.

Când Janelle şi Nick părăsiră bucătăria, Billy îi propuse Christinei ca ea să spele vasele, iar el să le şteargă.

Christine se execută fără voia ei şi tot strângând în mână buretele pentru vase, visa că era gâtul surorii sale... Cât de proastă era Janelle!

Nu-şi dăduse seama că trofeul de vânătoare se afla aici, în bucătărie? Billy cu ea formau cuplul ideal. Amândoi înalţi, zvelţi, blonzi, frumoşi ca nişte zei... erau într-adevăr făcuţi unul pentru altul.

- Supărată? întrebă Billy punând farfuriile pe masă.

- Exact! ripostă ea deschizând robinetul la maximum, şi jetul puternic împroşcă cu apă în toate părţile.

Christine făcu un salt înapoi exact în momentul când Billy se apropia pentru a opri apa.

- îmi pare rău! exclamă ea retrăgându-se brusc, pentru a evita contactul cu el.

Râzând de păţanie şi scurta ciocnire a corpului ei adorabil de coapsele şi pieptul lui, el îi luă delicat de pe vârful nasului două balonaşe de săpun.

- Nu te scuza! Plăcerea e de partea mea.

în oglinda ochelarilor lui, se observă reflexia deformată a propriului său chip. Ochii întunecaţi îi erau enormi, nasul minuscul, iar bărbia aproape inexistentă.

„Scoate-ţi aceşti ochelari diabolici!” urlă ea în sinea ei.

Când el se supuse ordinului ei tăcut şi-şi puse ochelarii în buzunarul cămăşii, Christine simţi din nou efectul pătrunzător al ochilor lui întunecaţi. Dezorientată de efectul devastator pe care-l aveau asupra ei aceşti ochi, se întoarse repede spre chiuvetă şi vru să continue spălatul vaselor.

- Ce-ar fi să faci puţină cafea în timp ce eu termin vasele? propuse ea, conştientă că el rămăsese foarte aproape. Janellei îi va fi probabil frig când se va întoarce.

Degetele lui Billy se întinseră spre umerii ei şi rămaseră câteva secunde nemişcate, gata să se aşeze cu blândeţe pe aceştia. Dar îşi lăsă braţele să cadă. De unde îi venea această atracţie de necontestat faţă de Christine? Ce însemna această nevoie

imperioasă de a o lua în braţe, de a-i gusta buzele?

El se retrase un pas şi-i urmă sfatul.

Venise momentul pentru Christine să-şi înceapă campania.

- Nu-i aşa că Janelle este adorabilă?

- Adorabilă... răspunse el privind fascinat mâinile fine ale Christinei scufundându-se în apa plină de spumă şi imaginându-şi-le mângâindu-i torsul.

Zâmbetul pe care ea i-l adresă peste umăr nu făcu decât să-i accentueze tulburarea. Christine era satisfăcută de turnura pe care o lua discuţia.

- Nu este conştientă de frumuseţea ei, dar toată lumea o admiră, spuse ea triumfătoare.

Profitând de posibilitatea de a o privi în voie, el răspunse absent:

- Mmm...

- în plus, este o profesoară excelentă... Adoră copiii. Dacă ar întâlni un bărbat care să preţuiască aceleaşi valori ca şi ea, ar visa probabil să-şi întemeieze o familie.

- Toţi McMahonii au un simţ al valorilor ridicat, răspunse el, mai interesat de felul în care se mulau jeanşii pe coapsele ei rotunde, decât de discuţie.

„Scundă, dar perfect proporţionată”, concluzionă el zâmbind.

Curbele ei dulci îl tulburau profund şi el păru uimit că reuşise să pună câteva linguriţe de cafea în filtru fără să fi vărsat nimic. El se apropie de chiuvetă pentru a umple vasul cu apă rece.

Ea se retrase instinctiv, foarte tulburată, iar ochii ei negri urmăriră profilul lui viril care denota o mare forţă de caracter. Fruntea înaltă, nasul drept, buzele pline şi senzuale. Maxilarul era pătrat iar pomeţii pronunţaţi.

Farfuria pe care Christine tocmai o spăla se lovi de marginea chiuvetei în timp ce Billy se apropia imperceptibil, atingându-i uşor coapsa cu şoldul, prefăcându-se fascinat de conţinutul chiuvetei.

Christine se simţea din ce în ce mai stingherită. Fiecare contact al corpurilor lor, oricât de uşor ar fi fost, părea s-o tulbure nespus. Gânduri incoerente îi treceau prin minte în legătură cu viitorul ei cumnat.

- Mă crezi sau nu, eu n-am spălat niciodată vase!

Ea scoase un hohot de râs forţat pe care-l spera firesc.

- Glumeşti? Domnul Hollywood trăieşte prima sa experienţă fascinantă de bărbat gospodar, în Munţii Stâncoşi...

Degetul mare şi indexul lui Billy apucară pumnul mic al Christinei, şi îl scoaseră din apă.

- Deschide palma, îi ordonă el blând.

El întinse degetele crispate ale fetei şi urmări cu un deget liniile palmei.

Ochii lui trecură de la palmă la faţa ei în timp ce cu degetul mare îi apăsa uşor încheietura.

Christine refuză să-i întâlnească privirea întrebătoare şi îşi aplecă puţin capul.

El îşi apropie mâna de faţa ei. Apa care i se scurgea pe braţ fu pretextul pe care ea îl aştepta ca să se îndepărteze. Se şterse energic cu un prosop în timp ce căuta ceva amuzant de spus. Dar gâtul îi era strâns, şi nu-i venea nimic în minte.

- Vei spăla vasele iar eu le voi şterge. N-aş vrea să te privez de aceste mici plăceri, propuse ea în sfârşit.

Billy zâmbi văzându-i tulburarea evidentă.

- Oare ce fac Janelle şi Nick? se prefăcu ea îngrijorată.

Billy îi zâmbi maliţios, înţelegând că ea voia să se eschiveze, dar Christine lovi din greşeală cu cotul coşul de pâine de pe masă şi feliile de pâine de porumb se risipiră pe jos. Ea mormăi printre dinţi:

- E vina ta! îl acuză ea prefăcându-se supărată, ceea ce provocă râsul lui Billy. Si în plus, te mai şi distrezi!

- Scuză-mă, Christine, voi repara stricăciunile, spuse el încercând să redevină serios dar nereuşind.

- Nu, nu... replică ea sec.

Dar el era deja lângă ea, cu genunchiul atingându-l pe al ei şi Christine fremătă fără să vrea. De ce o tulbura astfel? Doar nu era decât un bărbat ca alţii o mie! Totuşi, ea trebuia să admită că el părea cu totul deosebit...

Ochii Christinei alunecară spre deschizătura cămăşii lui descheiate şi descoperiră mici balonaşe de săpun pe părul auriu de pe piept. Fără ca ea să vrea, mâinile i se întinseră spre pieptul lui Billy pentru a lua spuma albă.

- Ce se întâmplă aici? se auzi o voce din prag. Ea te atacă din nou?

Christine şi Billy tresăriră, ca doi copii prinşi făcând o poznă.

încurcată, Christine o privi cu reproş pe sora sa.

- Nu chiar... răspunse Billy râzând. Noi tocmai...

Ridică din umeri.

- Ne pregăteam să facem curăţenie.

Christine deschise un dulap în perete şi scoase o mătură şi un făraş.

- Dă-mi-le, vreau să te ajut, se oferi Billy aruncându-i o privire diabolică.

- M-ai ajutat destul, mormăi ea contrariată de expresia speculativă cu care-i privea Nick.

în timp ce începu să mături, îi mai aruncă o privire de scuză surorii sale.

- Stiam că nu trebuie să te las singur cu ea, glumi Nick, râzând pe înfundate de aerul furios al Christinei.

Ea nu observă ochii plini de tandreţe ai lui Billy în timp ce o privea punând la loc mătura.

- Dacă nu vedeţi nici un inconvenient, mă duc să mă culc, anunţă Christine. Noapte bună, adăugă ea îndreptându-se spre uşă, fără a se întoarce.

Dacă ar fi fost vorba de fratele ei, l-ar fi pălmuit, dar acest lungan, cântăreţ de rock, era prea puternic. Dar dacă depindea de ea, nu-l va lăsa să se bucure mult timp de victoria lui.

Paşi în spatele ei o făcură să se întoarcă.

- Sunt obosită, mă duc şi eu la culcare, spuse Janelle ajungând-o şi luând-o de talie. Dar spune-mi, crezi că vei putea dormi fără o bătaie bună cu perne? o întrebă încercând s-o înveselească.

- în orice caz, putem să ne facem confidenţe, nu? sugeră Christine urmându-şi sora în camera ei.

- Eraţi pe punctul să vă hârjoniţi când am intrat noi, nu-i aşa? întrebă Janelle. La început am crezut că...

- Bineînţeles, spuse Christine lăsându-se să cadă în fotoliul de lângă pat.

O privea distrată pe Janelle care îşi deschise valiza şi începu să-şi aranjeze lucrurile.

- Presupun că mâna mea pe pieptul lui ţi-a dat o impresie greşită în legătură cu ceea ce făceam.

- într-adevăr!...

Janelle împături câteva desuuri de dantelă şi le puse într-un sertar al comodei.

- Ce părere ai despre Billy? întrebă visătoare Janelle.

- Ei bine... nu este chiar aşa cum m-aş fi aşteptat să fie un cântăreţ rock, răspunse Christine.

Era sfâşiată între dorinţa de a-i enumera toate calităţile şi aceea de a nega orice interes pentru el.

- încep să înţeleg de ce cad femeile în transă în faţa lui... afirmă Janelle. Cred că Dumnezeu era cam neatent în ziua când i-a dat asemenea ochi unui bărbat! Genele lui au pe puţin cinci centimetri.

„în sfârşit, recunoaşte că îi place!” se bucură Christine, hotărâtă să-şi încurajeze sora în această direcţie.

- Dar mai degrabă Nick este genul meu, adăugă Janelle spre marea deznădejde a surorii sale care nu-şi putu ascunde decepţia.

- Nu, nu se poate! protestă Christine care-şi vedea planul eşuat. Este înalt, întunecat... iar tu eşti atât de delicată, de elegantă... Voi doi aţi putea interpreta Frumoasa şi Bestia!

- Oh, tu şi poveştile tale cu zâne! replică Janelle exasperată. Ti-ai imaginat mereu că un prinţ va veni să mă răpească pe calul său, pentru a mă duce în castelul lui.

- în fond, Big Nick nu este decât un bodyguard!

- Ai face mai bine să priveşti puţin copertele discurilor lui Billy, se amuză Janelle. Faptul că l-a prezentat drept garda lui de corp este o veche glumă a lor.

- Stai... lasă-mă să ghicesc... Este fratele nerecunoscut al lui Billy.

- Nu! Ai dreptul la trei răspunsuri! ripostă Janelle. Dacă nu ghiceşti... am găsit! îmi faci ordine în cameră mâine, de acord?

- Ne-am înţeles. Aşteaptă, să mă gândesc puţin... Ei bine, Nick este un cântăreţ rock deghizat!

- Nu. Mai ai un răspuns...

- Stiu. Este fotograf!

- N-ai ghicit. Nick este textierul cântecelor lui Billy, jubilă Janelle.

- Acest om al zăpezilor scrie cântece? într-adevăr?

- Exact! N-ai auzit niciodată de Nicholas Gentry?

- Să fim serioase, tu crezi orice ţi se spune! îşi bate joc de tine, Janelle! Cum îţi poţi imagina că Gentry şi Nick sunt una şi aceeaşi persoană?

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

- Mă mir într-adevăr că nu-ţi dai seama de minciună!

Janelle continuă să-şi golească valiza, zâmbind.

- Mă dezamăgeşti, insistă Christina. în curând îi vei cere să ne ajute să ne scriem cartea...

- Dar am făcut-o deja! Si el este de acord. Cu Nick drept coautor, nu vom avea probleme să-l convingem pe David să ne editeze cartea. Cu atât mai mult, cu cât fratele nostru este deja impresarul lui Nick!

- Voi verifica toate astea. Să prelungim cele două săptămâni, propuse Christine.

- Ne-am înţeles! Voi lăsa coperta unui disc pe pat, mâine dimineaţă. Eu trebuie să plec devreme, pentru a asista cu Nick la trezirea păsărilor.

Uluită de acceptarea totală a minciunii lui Nick de către sora ei, Christine îşi lăsă capul în jos şi ieşi din cameră.

Nicholas Gentry, poet şi compozitor genial!... Cum putea ii acesta confundat fie şi o secundă, cu ursul aproape grosolan care era Nick? în nici un caz nu-i va permite acestui individ să se atingă de cartea lor!

Abia îşi pusese capul pe pernă, când auzi patul de la etaj, din fosta ei cameră, scârţâind. „Se va însura cu Janelle, îmi voi vedea de treaba mea!” Dar zgomotul se accentuă şi Christine încercă să se împiedice să se gândească la momentele de intimitate petrecute cu Billy în bucătărie... dar degeaba. Când auzi o chitară îngânând o melodie, îşi astupă urechile şi se băgă sub cuvertură.

„Gândeşte-te la el ca la viitorul tău cumnat, îşi ordonă ea. Gândeşte-te la orice, dar mai ales nu la Billy Carter, instalat în patul tău şi cântând la chitară...”

Totuşi mintea ei respinse imediat acest ordin. Ca şi cum privirea ei putea străpunge pereţii, ea şi-l închipui pe jumătate întins în pat... poate gol?

înspăimântată de divagaţiile creierului său, Christine începu să strige:

- Hei, acolo sus! Ceva mai puţin zgomot, te rog! Melodia încetă brusc şi liniştea nopţii păru deodată apăsătoare.

Hotărâtă să scape de sub vraja muzicii lui Billy, ea închise ochii şi se strădui să adoarmă, dar somnul nu voia să vină.

Deschise ochii şi se aşeză în şezut, fixând întunericul nopţii şi gândindu-se la cuvintele unuia din primele cântece ale lui Billy: „Domnule negustor de nisip, aduceţi-mi un vis”...

Epuizată, ea îşi aminti toate cântecele şi se strădui să şi le alunge din minte, dar în zadar. Până la urmă, cuvintele melodiilor pe care şi le rememora, o conduseră inexorabil în braţele lui Morfeu. O lume fermecată în care Billy the Kid cânta şi dansa în noapte...

Capitolul 4

Christine se trezi devreme, ca de obicei. Se simţea deosebit de bine dispusă şi trase concluzia că aerul de munte are proprietăţi euforizante. Era mai bine să nu încerce să afle ce alt motiv ar putea avea buna ei dispoziţie.

Grăbită să se apuce de lucru, luă un caiet cu spirale şi carnetul pe care notase în timpul discuţiilor cu Janelle, în ultimele şase săptămâni. Reciti primele rânduri ale prefaţei la „Vânătoarea de homo sapiens”, titlul provizoriu şi poate definitiv.

„Rezultatul depinde de trei factori: noroc, pricepere şi cunoştinţă. Norocul este imprevizibil, dar bine dirijat, posibilităţile de capturare a prăzii şi de a o conduce la altar nu sunt neglijabile”.

Era un început bun! Luând un creion de pe masă, îl rodea gânditoare. Sora ei îi ţinea lungi discursuri despre arme şi sălbăticiunile pădurii, şi menţionase ce cărţi trebuia să citească pentru a se informa.

Christine hotărî să încerce să-şi aplice cunoştinţele dobândite la vânătoarea de bărbaţi. Si totul într-un fel umoristic dar în acelaşi timp serios, ceea ce nu era deloc uşor. Creionul începu să-i alerge frumos pe hârtie.

„în primul rând, femeia trebuie să-şi ascută armele feminine. Fiecare femeie care vânează este datoare faţă de pradă şi faţă de ea însăşi să-şi folosească arsenalul personal cu artă. O femeie experimentată este capabilă să descifreze toate semnalele pe care le emite prada. O poate urmări în linişte, sau să se aşeze şi să stea nemişcată, la câţiva metri de aceasta. Acţiunile sale pot reduce dependenţa de noroc.. Există numeroase mijloace de a dobândi cunoştinţe în acest sens. De exemplu, studierea animalului în mediul său natural este o metodă excelentă, dar nu

întotdeauna realizabilă. O femeie-vânător are rareori timp şi energie suficientă pentru un asemenea safari!... Prin urmare, recomandăm să se folosească de cărţi.

Graţie lecturilor, va putea beneficia de cunoştinţele şi experienţa experţilor.”

Christine îşi dădu seama că şi ea însăşi ar fi trebuit să consulte câteva femei într-adevăr experimentate.

„A trăi în intimitate cu creaturile pe care le studiez este cel mai bun mijloc de a învăţa să le cunosc.”

Ciocăni nervos masa cu capătul creionului, zâmbind la această minciună îndrăzneaţă şi încercă să şi-o explice. Nu trăia ea acum alături de doi bărbaţi? Bineînţeles, nu exact aşa cum era descris în carte, dar n-avea importanţă! Billy Carter va fi clasat cu siguranţă în categoria „vânat mare” de către femei. Poate că ar trebui să includă un capitol cu titlul: „Cum să te faci iubită de un star?”

Si acum, o notă personală:

„Această carte a fost scrisă pentru începătoare, cu scopul de a le ajuta să identifice, să urmărească şi să captureze creaturile cunoscute sub numele de BARBAT. Adăugaţi la această informaţie instinctul fiecărei femei şi experienţa ei personală, şi puneţi la încercare tehnicile mele comparându-le cu ale voastre. Dacă acest manual vă intensifică plăcerea şi vă ajută să reuşiţi la încercările voastre în împărăţia sălbatică, scopul meu va fi atins. Arătaţi-le de ce sunteţi în stare, doamnelor!”

Christine îşi reciti prefaţa şi zâmbi. Ce femeie americană ar putea rezista acestei cărţi? Nici una, fără îndoială!

Singura problemă era Janelle. Christine încă nu avusese curajul să-i destăinuiască adevăratul subiect al cărţii... în câteva minute scrise o ciornă care să-i pară acceptabilă surorii sale.

O bătaie în uşă o întrerupse. Janelle intră veselă, cu o copertă de disc în mână, şi Christine îşi închise repede caietul.

- Uite, Christine! Vei fi foarte surprinsă!

Christine citi cu voce tare cele scrise pe copertă:

„Trebuie să-i mulţumesc lui Nicholas Gentry, blândul uriaş, prieten din copilărie, bodyguardul meu poet, care a permis ca această muzică să prindă viaţă prin cuvintele lui”.

Si era semnat Billy the Kid.

Când Christine îşi ridică ochii, sora ei izbucni în râs.

- Te cunosc de prea mult timp ca să nu recunosc sclipirea asta de peţitoare în ochi. Ascute-ţi săgeţile dacă vrei, dar ţinteşte imaginea ta din oglindă! Cât despre mine, plec să culeg informaţii pentru cartea noastră.

Uşa se închise încet în urma Janellei.

- Exact ceea ce bănuiesc, murmură Christine ridicându-se. Big Nick ar face mai bine să se păzească, altfel îi voi smulge barba fir cu fir.

După ce făcu repede un duş, Christine îmbrăcă nişte jeanşi şi o cămaşă mult prea mare pentru ea şi se duse în camera surorii sale. Muzica ritmată sporindu-i în general viteza de lucru, hotărî să pună discul lui Billy, „Săriţi, dansaţi, strigaţi”.

Mişcându-se în ritmul muzicii, făcu patul în câteva minute.

Deodată muzica se opri şi ea se întoarse surprinsă.

Billy Carter în carne şi oase, cu zâmbetul pe buze, se rezemase de comoda pe care era discul. Degetele lui ţineau delicat braţului picupului, iar cu cealaltă mână îşi lăsă mai jos ochelarii observând-o pe Christine îndreptându-se cu mâinile în şolduri.

- De cât timp mă spionezi?

- De destul timp ca să constat că cunoşti perfect ultimele dansuri la modă şi le execuţi cu un talent excepţional! o complimentă el cu amuzament dar şi cu admiraţie sinceră.

- Nu ştii că nu e politicos să intri într-o cameră fără să baţi la uşă... mai ales în camera unei femei...

- Am bătut, dar din cauza zgomotului, nu m-ai auzit.

- Unele treburi menajere pretind o energie pe care numai muzica ţi-o poate aduce, declară ea emfatic, cu un aer fals sever.

- Ăsta este un compliment mascat?

- într-un fel, mărturisi ea puţin încurcată.

- N-oi fi ştiind eu să spăl vase, dar cunosc muzica din fragedă copilărie, spuse el.

Se apropie de ea şi mirosul after-shave-ului se răspândi în cameră. Fără să ştie de ce, Christine se simţi brusc foarte tulburată. Cu o mână, Billy se juca cu coada ei de cal şi ea rămase nemişcată în timp ce o atracţie irezistibilă îi apropie corpul de al lui, ca un magnet.

- Te voi învăţa să speli vasele, promise ea zâmbind, depunând subit armele. Dar tu? Ce mă vei învăţa în schimb? De exemplu, săruţi bine? întrebă ea uitând de cel mai elementar bun-simţ.

Zâmbetul bine cunoscut se desenă pe buzele cântăreţului.

- Destul de bine, cred...

Mângâie cu vârful degetului obrazul Christinei, care nu-şi putu reţine un fior.

- N-aş vrea să te dezamăgesc.

- Iţi promit să nu te judec, răspunse ea cu o voce răguşită, fără să-şi dea seama cu adevărat ce spune.

Mintea ei era concentrată numai pe senzaţia minunată care-i cuprinsese tot corpul la simplul contact al degetului lui pe obrazul ei.

Buzele lui Billy părură să plutească un moment deasupra alor ei înainte de a pune stăpânire pe ele blând şi uşor, amintindu-i de primul ei sărut... aproape cu zece ani în urmă.

Christinei îi scăpă un suspin când gurile lor se despărţiră.

- Aş da în schimb una din cele mai bune tehnici ale fratelui meu la jocul cu bile, pentru o a doua încercare, murmură ea solemn.

- Târgul este corect, aprobă el.

Billy îi luă faţa în mâini, fără a o părăsi din ochi.

- Dar poate deveni periculos, o preveni el.

Avea de gând s-o sărute la fel de cast ca prima dată, dar focul care ardea în corpul lui îi înflăcără sângele. Era ceva unic în felul în care îşi deschidea ea buzele şi cum îi acorda încredere.

Dar Billy se temea de sine... Totuşi nu putu rezista dorinţei de a gusta mierea gurii ei. Mâna îi alunecă în buclele scurte de pe ceafa ei şi sărutul i se intensifică.

Fiecare trebuia să fi auzit propriul semnal de alarmă. Christine îşi lăsă brusc capul pe pieptul lui Billy şi el n-o reţinu. Ea nu ştia dacă bătăile precipitate pe care le auzea erau ale inimii bărbatului care-i tulburase simţurile... Speriată de propria reacţie, se îndepărtă de el, spunând cu o voce răguşită dar fermă, căutând o scuză pentru a-l părăsi imediat:

- Am de lucru.

Liniştea încărcată de tensiune care domnea între ei era de nesuportat. Cu picioarele tremurând, ea se duse până la picup şi-l puse în funcţiune. Un cântec dulce şi senzual umplu camera. Vorbea despre dorinţa, nostalgia şi melancolia adevăratei iubiri. Cuvintele fuseseră scrise oare de Billy sau de Big Nick? Ea nu se simţea în stare să-l întrebe.

Apoi Christine se îndreptă spre uşă, ieşi şi o închise în urma ei

fără să mai adauge nimic, deşi dorinţa de a rămâne cu el era aproape de nesuportat.

Billy fixa discul cu intensitate. Oare ea alesese intenţionat acest cântec? în „Căutarea dragostei” îşi dezvăluise prea mult sufletul în faţa publicului...

Nick descoperise cuvintele mâzgălite pe o hârtie, într-o cameră de hotel, lângă patul lui Billy. Considerase că erau prea frumoase pentru a rămâne în teancul cântecelor nepublicate pe care Billy le scrisese de-a lungul anilor. S-au certat îndelung pe tema asta şi până la urmă Billy cedase, dar contra voinţei sale. Cu ce preţ putea să-şi vândă sufletul, şi mai era posibil să supravieţuiască după aceea?

Motivele acestei „vacanţe” la munte îi reveniră atunci în minte.

Din copilărie, fusese copilul îndrăgit al industriei muzicii. „Copilul minune”, afirmase critica. Părinţii, foarte mândri de el, îi oferiseră armonia unui cămin şi sfaturi potrivite cu scopul de a deveni un cântăreţ celebru, cel mai mare. Era soarele lor şi lumea se învârtea în jurul lui în casa familiei.

îşi strânse pumnii şi îşi căută, reflex, ochelarii de soare. îl protejau atât de bine împotriva emoţiilor!... De fapt, ascundeau şi acum privirea timidă de adolescent care preferă visele romantice realităţii crude.

Se strâmbă uşor în timp ce se gândea la ironia vieţii. Ceea ce fusese la început un simplu mijloc de protecţie pentru el, făcea acum parte integrantă din el şi-i menţinea imaginea. Femeile - tinere sau mai puţin tinere - ţipau de bucurie când el îşi scotea ochelarii. De fiecare dată, îşi vindea încă o bucată de suflet pentru preţul de douăzeci şi cinci de dolari - preţul unui fotoliu aproape de scenă...

Succesul la femei, luxul şi viaţa aparent uşoară lăsaseră în el un vid emoţional şi cochilia fragilă ameninţa să se spargă, el o ştia. Nick era singurul lui prieten şi acesta îl împiedicase să cadă total într-o depresie.

- Te voi pune pe picioare, folosind orice mijloace! îl ameninţase Nick.

La început, Nick îl anunţase pe David că îl va duce pe Billy într-o insulă izolată din Bahamas. Dar Billy nu-şi putuse păstra mult timp incongnito-ul. Locuitorii insulei îl recunoscuseră curând. Astfel că Nick hotărâse să caute un loc absolut izolat,

unde nu riscau să întâlnească pe nimeni. Aşa organizase el această şedere la munte, cu ajutorul lui David.

Nick nu era numai garda lui de corp, el păzea de asemenea şi ce mai rămăsese din sufletul lui Billy.

Auzind ultimele acorduri ale melodiei, Billy apăsă pe butonul de oprire. Apoi se aşeză pe marginea patului şi îşi trecu mâna prin păr.

- Ce au devenit cântecele care-mi mişunau prin cap? gemu el.

In numele Cerului, voia să audă din nou muzica răsunând în el!

- Prea târziu... murmură Nick autocompătimmdu-se. Sufletul mi-e mort, complet mort...

In acest moment Christine intră în cameră agitând un prosop pentru a goni un fum albăstrui spre fereastră. Billy o privi ca şi cum ea ar fi înnebunit subit.

- S-au ars ouăle... Ştii... mâncarea... miammia-miam, adăugă ea observând aerul lui aiurit şi absent. Mă aşteptam cel puţin să ieşi de aici, alergând cu un extinctor în mână!

Ea se îndreptă spre uşă izbucnind în râs. Dar, dându-şi seama că Billy rămăsese aşezat pe marginea patului, în aceeaşi stare, se apropie şi îi trecu repede mâna prin faţa ochilor, pentru a-l scoate din visare.

- Hei, micul dejun este gata!

El îşi plecă încet capul, ca şi cum cuvintele îi pătrundeau cu greu în minte, şi se agăţă de mâna Christinei, ca de un colac de salvare. Dintr-o raţiune inexplicabilă, Billy înţelese deodată că dacă Nick putea salva ce mai rămăsese din sufletul lui muzical, Christine era capabilă să i-l dea înapoi cu totul.

Un hohot de râs pe cât de neaşteptat pe atât de vesel urcă pe buzele lui şi fu rândul Christinei să-l privească uluită.

- Să mergem! Mi-e o foame de lup! exclamă el luând-o de mână.

Ochii lui Billy sclipeau maliţioşi când se aşeză la masă. îşi întinse mâna spre solniţă dar îşi întrerupse mişcarea la jumătate.

- Ce este în mijlocul ouălor mele? se miră el clipind din ochi.

- Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Este una din cele mai frumoase bile ale lui David, răspunse ea izbucnind în râs. E plata pentru sărutul numărul doi!

Billy luă bila de oţel, o şterse cu şervetul şi îşi scoase ochelarii.

- Ai fi interesată de un alt schimb de felul ăsta?

- Depinde...

Oare ar putea ea să mizeze pe păstrarea temporară a ochelarilor lui de soare? El ar fi de acord? Ar fi surprinsă... Dar de ce şi-i pusese din nou?

- Ce ar trebui să-ţi ofer în schimbul unei lecţii?

Christine luă un aer gânditor. în timp ce pregătea micul dejun reflectase serios la personajul Billy Carter, superstarul. Acesta era un monument de contradicţii. învârtea lumea muzicii pe degete, şi totuşi îi plăcea să spele vasele... Era un multimiliardar realist şi harnic, totuşi îşi alesese camera decorată cu animale fantastice. Christine nu se îndoia că Billy colecţiona cuceririle feminine, dar în acelaşi timp o sărutase pe ea cu o timiditate înduioşătoare. Jumătate din populaţia Americii i-ar fi luat cu plăcere locul... Bineînţeles, acest sărut nu însemna nimic pentru el. Dar ea nu era înarmată pentru a rezista farmecului lui şi i se părea de preferat să nu-i propună lui Billy să-i trezească instinctele de vânătoare... Un joc inocent ca acela cu bile va înlătura cu siguranţă dorinţele pe care le simţea născându-se în ea.

- Vei spăla vasele iar eu te voi învăţa jocul cu bile, propuse ea în sfârşit.

- Si eu care credeam că urmează curând sărutul numărul trei! o tachină el începând să-şi mănânce cu poftă ouăle.

- La sărutul numărul trei, îţi voi dezvălui două sau trei secrete... îl asigură ea cu un aer fals doct.

Billy izbucni în râs. Amândoi ştiau că ea exagera, pentru că el era mult mai experimentat.

- Sunt gata să pariez o mie de dolari ca să-ţi verific ipoteza!

Simplul fapt de a fi împreună îi binedispunea şi izbucniră din nou în râs.

Când Janelle şi Big Nick intrară în bucătărie, Billy îşi dăduse capul pe spate şi râdea ca un nebun. Zâmbetul care se desenă pe faţa nebărbierită a uriaşului era întrebător. Billy îi răspunse cu o privire semnificativă, pe care însă Nick n-o putu înţelege.

- Aţi văzut ceva interesant? întrebă Christine ridicându-se să încălzească ouăle.

Janelle umplu două ceşti cu cafea şi Christine nu aprecie deloc privirea complice pe care sora ei o schimbă cu Nick.

- Ei bine, da! răspunse Janelle. Carnetul meu de notiţe este pe

jumătate plin.

- Iar eu am terminat în această dimineaţă prefaţa cărţii noastre, o anunţă Christine la rândul său, şi... ţi-am făcut ordine în cameră, adăugă ea întorcând ostentativ capul.

- Poate ar trebui să scrii şi un capitol despre treburile gospodăreşti, spuse Billy amuzat, ridicându-se şi începând să mimeze scena cu umor. Marea vânătoare se înarmează cu o mătură şi un făraş şi mătură praful din fiecare colţ.

Se apropie imperceptibil de Christine, îi înlănţui talia şi o muşcă în joacă de gât. Fiori parcurseră spatele Christinei dar ea se strădui să-i ignore.

- îţi sugerez să te aşezi înapoi la masă, numai dacă nu vrei să primeşti această tigaie în cap!

- Ai intenţia să scrii şi despre cele o mie şi unu de feluri de a respinge vânătorul?

- Nu, dimpotrivă, am de gând să scriu câteva rânduri despre felul în care vânătorul devine brusc pradă... îl ameninţă ea.

Deloc descurajat, Billy îi încercui talia cu mâinile şi-i mângâie pântecul cu vârfurile degetelor.

- Ce plăcere să devii pradă în anumite ocazii!...

O lovitură de călcâi dată cu adresă în tibia lui Billy o eliberă imediat pe Christine. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ea se duse la masă şi servi ouăle în timp ce Billy ţopăia într-un picior, gemând de parcă ar fi fost grav rănit.

- încă puţină cafea? îi întrebă Christine pe Janelle şi Nick, cât se poate de natural.

Ochii lor erau aţintiţi pe Billy.

- Nu-i daţi atenţie, tocmai se antrenează pentru un nou dans! spuse Christine fără să-l privească.

- Nu va fi uşor de scris tactul pentru un asemenea ritm, glumi Nick.

- Tu eşti angajat ca să-mi fii gardă de corp... se plânse Billy între două gemete. Vei rămâne aşezat liniştit la masă în timp ce pisica asta sălbatică mă maltratează?

- Gemenele sunt o specie pe cale de dispariţie, răspunse gânditor Nick, înţepat şi fără să râdă. Pe teritoriul lor, eu mă mulţumesc să adopt o atitudine de observator şi te sfătuiesc să faci la fel.

Un avertisment disimulat, dar Billy nu-l luă în seamă. Să

aştepte, să observe şi să dorească erau trei constrângeri pentru care nu se antrenase în ultimul timp!... Preferă să schimbe tactica şi părăsi tonul plângăreţ.

- Vino, Christine, să facem o mică plimbare!

- Uiţi că ai vasele de spălat, îl tachină ea... Janelle, când termini de mâncat, îţi propun să mergem în camera mea, să-ţi dau să citeşti prefaţa pe care am scris-o azi-dimineaţă.

- Am o idee mai bună! Du-te şi i-aţi caietul, şi ne vom instala afară, ca să profităm de soarele munţilor şi în acelaşi timp să lucrăm. Ce zici?

- Excelentă idee!

Christine plecă imediat din bucătărie pentru a se duce în camera ei. Când trecu pe culoar pentru a se întoarce la Janelle, Billy şi Nick, absorbiţi într-o discuţie aparent foarte serioasă, n-o văzură ieşind.

- Aici! o strigă Janelle.

Era lungită pe o stâncă, la câţiva metri de casă, cu un fir de iarbă în gură.

- Ştii, m-am gândit bine, spuse Christine cu dezinvoltură, aşezându-se lângă Janelle. De ce n-ar folosi o femeie, cu bărbaţii, aceleaşi metode ca un vânător cu un animal sălbatic? Cu alte cuvinte, am putea scrie o carte umoristică despre vânătoarea unui bărbat!... Nu sunt, într-adevăr, mai multe femei care urmăresc specia cu două picioare, decât cei care o urmăresc pe cea cu patru labe? Ce crezi?

Christine refuza să se lase descurajată de aerul sceptic şi suspicios al Janellei.

- Am scris câteva note la întâmplare despre anumite asemănări pe care le-am observat în timpul lecturilor mele şi m-am gândit că tu ai putea verifica valabilitatea teoriilor mele.

Janelle închise ochii şi-şi astupă urechile.

- Nu voi mai asculta nici un cuvânt despre proiectele tale îndoielnice şi refuz să-ţi servesc drept cobai.

- Nu e cazul să-mi vorbeşti pe tonul ăsta...

Christine îşi dădea seama că ar fi trebuit să prevadă reacţia surorii sale. Nici de această dată, nu era în stare să-i acorde încredere.

întorcându-se pe o parte, îşi compuse o expresie întunecată.

- Dacă nu te ascult, ai intenţia să faci mutre? Sau ce altceva? Ai

de gând să-mi faci o scenă?... Să baţi din picioare? Dar fii atentă! Pe stâncă, doare...

- Nu sunt furioasă şi nu fac mutre niciodată! ripostă Christine, încercând să pară dezinvoltă... în sfârşit... mult mai puţin ca altă dată, rectifică ea cu jumătate de zâmbet.

- Aşa spui tu, dar eu sunt departe de a fi de părerea ta... Ceva îmi spune că suntem pe punctul de a petrece o vară tulburată de ideile tale „bune”... Dar pentru că tu oricum nu mă vei lăsă în pace până când nu te ascult, ei bine, dă-i drumul!... Sunt numai urechi.

Cu ochii negri sclipindu-i maliţioşi, Christine se aplecă spre sora sa cu un aer complice.

- Iată... Ce-ai zice să devii doamna Billy Carter?

Capitolul 5

La hohotul de râs al Janellei, Christine înţelese că aceasta n-o luase în serios.

- Vom vedea cine râde la urmă, surioară, continuă ea. Datorită clarviziunii mele, eşti pe primul loc pentru a pune mâna pe prada ideală... Am studiat personalitatea lui Billy şi nu ne rămâne decât să folosim metodele potrivite pentru a-l prinde în capcană.

- Nu sunt de acord!

- Mai întâi, vom încerca să-i aflăm preferinţele, insistă Christine fără a ţine cont de protestele surorii sale. în această după-amiază mă voi face mică de tot în timp ce vei sta de vorbă cu el... Uite, zise ea întinzându-i o foaie de hârtie, ai aici o listă cu douăzeci de întrebări foarte uşoare, pe care le vei putea pune în cursul unei conversaţii banale.

Janelle privi lista, fără voia ei.

- A cincea este într-adevăr deplasată! N-aş îndrăzni să i-o pun nici măcar lui David! „Preferaţi femeile naive, sau experimentate?” Cum aş putea să întreb aşa ceva un bărbat, într-o discuţie banală? Poţi să-mi spui?

- Dar e foarte uşor! Puţină imaginaţie, ce naiba!

Janelle o privi neîncrezătoare şi-şi continuă lectura câteva secunde.

- îmi dau seama că schimbăm subiectul cărţii şi acesta va fi vânarea unui bărbat, dar n-am nici o intenţie să-l interoghez pe acest cântăreţ pe care-l cunosc abia de ieri, asupra obiceiurilor

sale în pat!

- Eşti într-adevăr hotărâtă să-ţi închei viaţa ca o bătrână profesoară de ţară, nu-i aşa?

- Dar nu trăim în secolul optsprezece, Christine! replică Janelle îndepărtându-se. Si apoi, ai face mai bine să pui tu în practică ceea ce predici... adăugă ea fără să se întoarcă.

Ce voia să spună? Dar de fapt, Christine ştia foarte bine. Iată recunoştinţa care ţi se arată atunci când întinzi o mână de ajutor!

N-ar fi fost fantastic dacă bărbaţii ar fi putut fi prinşi tot atât de uşor în capcană ca şi sălbăticiunile pădurii?

Scoţând un suspin adânc, se ridică. Cu sau fără ajutorul surorii sale, va merge până la capăt şi va scrie best-sellerul iernii viitoare. Un subiect nou, tratat cu umor, nu era acesta visul oricărui cititor?

*

* *

- Vrei să facem o partidă de bile? îi propuse Billy când Christine se întoarse în cabană.

- Mi-am schimbat părerea în privinţa chiriei, anunţă ea în loc de orice răspuns. Ce părere ai avea să răspunzi pe loc la nişte întrebări?

- Sper să nu lucrezi pentru un ziar de scandal? se nelinişti el. Si dacă nu este cazul, îţi voi răspunde la orice întrebare, la care nu vei fi nevoită să răspunzi la rândul tău, o sfida el zâmbind.

Tot vorbind, el coborî treptele terasei, ducând în mână un săculeţ cu bile. Pe neaşteptate, aruncă săculeţul spre ea. Christine întinse mâinile şi îl prinse cu precizie.

- Da sau nu? întrebă el văzând-o că ezită.

Ea lăsă să cadă conţinutul săculeţului pe jos şi desenă un cerc mic în praf, imitată imediat de Billy.

- îţi propun câte o întrebare pentru fiecare bilă pe care ţi-o scot din cerc. Şi îţi voi răspunde ţie la una, când voi pierde, adăugă ea, sigură că el nu avea nici cea mai mică şansă.

- Doar nu vrei să profiţi de nepriceperea unui începător, nu-i aşa? o tachină el zâmbind.

- Cum, eu?! se revoltă ea. Sunt o profesoară atât de bună încât vei juca, datorită mie, ca un expert în mai puţin timp decât îţi trebuie s-o spui!

- De ce n-am face câteva încercări pentru încălzire?

Aprobând din cap, ea luă o bilă mare, neagră.

- O ţii aşa, explică ea făcând o demonstraţie strălucită.

închise palma, apucând bila între degetul mare şi arătător.

- Şi cu un uşor impuls al degetului mare, îi dai direcţia spre cerc.

Trei din cele zece bile ale lui Billy rulară afară din cerc de la primul tir al Christinei şi un zâmbet triumfător lumină faţa acesteia.

- Si pentru fiecare bilă scoasă din cerc, jucătorul are dreptul la încă un tur! adăugă ea.

Billy se abţinu să-i spună despre abaterile pe care le făcea ea de la regulament. Jocul cu bile fusese unul din puţinele pentru care el se dovedise foarte dotat. Curiozitatea îl împiedica să corecteze aşa-zisele ei erori. Care vor fi oare întrebările ei?

Un zâmbet diabolic aprinse ochii lui întunecaţi. La urma urmei, era tot atât de capabil să trişeze ca şi ea, dacă ar fi vrut!...

- Nu pare prea greu! declară el în timp ce ea îi scotea din cerc ultimele bile, fără să-i fi lăsat ocazia să joace.

- E rândul meu!

- De acord, răspunse ea plină de sine, simţindu-se totuşi puţin vinovată de a fi deviat fără ruşine de la regulament. îţi voi acorda un avantaj permiţându-ţi să joci primul când vom începe partida, adăugă ea cu mărinimie.

- Eşti prea bună...

Prefăcându-se că nu ştie cum să apuce bila, o scăpă, neîndemânatic.

- Poţi să-mi dai o lecţie? o imploră el.

Christine se apropie, îngenunche în dreapta lui şi-i luă mâna într-a ei.

Braţele lor goale se atinseră şi ea se rugă Cerului ca el să-i înţeleagă repede explicaţiile... Dar nu părea un elev prea strălucit, cel puţin aşa lăsa să pară!

Ea se aplecă înainte pentru a ridica o bilă care se rostogolise în afara cercului, şi el nu se putu abţine să pună o mână mângâietoare la încheietura genunchiului ei.

- Este împotriva regulamentului să-ţi atingi adversarul, protestă ea cu indignare.

- Iar regulamentul ăsta! Nu ştiam că ar conţine cel puţin patruzeci de pagini, pentru un joc nevinovat de bile, o tachină

el...

Aceste cuvinte murmurate la urechea ei o înfiorară ca o mângâiere senzuală. îşi ridică ochii spre privirea lui caldă, şi gânduri delicios de erotice îi veniră în minte. Inima îi bătea precipitat ca a unei păsări speriate.

- Credeam că a înţeles regulile, ripostă ea, înfruntându-şi imaginaţia şi îndreptându-se ostentativ pentru a pune puţină distanţă între ei.

Billy înţelese mesajul ei tăcut şi nu mai insistă.

- Mai antrenează-te puţin, îl sfătui ea.

El se aplecă la rândul său şi ţinti bilele Christinei.

Ea îl observă cu atenţie, pregătindu-se să-i pună prima întrebare.

- Fantastic! exclamă el când bila lui împrăştie grămada de bile ale Christinei, aruncându-le afară din cerc.

- E rândul meu să-ţi pun o întrebare! glumi el.

Ea făcu o uşoară mişcare de protest, dar se simţi obligată să se supună propriilor sale reguli...

- De ce nu eşti măritată? întrebă el simplu, cu emoţie.

- Domnul Bărbat Ideal nu m-a cerut încă. Acceptând răspunsul ei cam evaziv, el îşi repetă încercarea la cerc şi fu din nou învingător.

- Spune-mi cum ţi-l închipui, o îndemnă el. Ei i-ar fi fost de-ajuns să descrie părul lui blond ca spicul de grâu, ochii negri şi profunzi, zâmbetul senzual. Dar Christine afirmă că adoră tipul de latin.

Billy îşi trecu nervos mână prin păr.

- Presupun că aş putea să-mi vopsesc părul negru şi să iau lecţii de spaniolă, mormăi el.

Lăsând-o să joace pe Christine, el îi întinse bila neagră. De data asta, două bile se rostogoliră afară din cerc.

- Două întrebări! anunţă ea cu satisfacţie. Bărbaţii preferă blondele?

- Tenul mat şi părul negru al latinelor sunt foarte seducătoare, răspunse el cu sinceritate, în timp ce privirea îi mângâia ochii ei catifelaţi şi părul negru-albăstrui.

- De ce nu te-ai însurat până acum? întrebă ea din nou.

- Pentru că Domnişoara Femeie Ideală nu mi-a cerut-o încă, ripostă el râzând.

Ea făcu o mutră dispreţuitoare şi continuă să joace.
- Numeşte trei locuri unde s-ar putea găsi bărbaţi seducători.
El se lăsă pe vine şi o privi cu atenţie.
- Un club de strip-tease masculin...
Christine râse fără să vrea de aerul lui serios.
- Pe o plajă din California, continuă el, şi... la concert.
Christine se nelinişti, simţindu-se stânjenită la gândul că îi va pune întrebarea pentru care se revoltase Janelle.
- Preferi femeile naive, sau pe cele mai experimentate? se bâlbâi ea.
- Tu din care categorie faci parte? întrebă el, nesocotind regulile.
- A, nu! Nu e rândul tău! Mulţumeşte-te să răspunzi.
Billy ştia că este o întrebare-capcană.
- Iţi amintesc că voi avea dreptul să-ţi pun aceeaşi întrebare, data viitoare.
Zâmbetul arogant pe care i-l adresă, îl asigură că ea avea deja răspunsul pregătit.
El căută nişte cuvinte evazive şi, când le găsi, afişă acelaşi aer triumfător ca al Christinei.
- O naivă experimentată...
- Aşa ceva nu există.
Era dezorientată de abilitatea lui.
Când Christine reuşi, ţintind cu îndemânare, să scoată ultimele trei bile din cerc, îşi putu satisface din nou curiozitatea.
- După părerea ta, cât durează o poveste de dragoste?
El închise ochii şi îşi dădu capul pe spate înainte de a răspunde cu sinceritate:
- Nick afirmă în versurile sale că iubirea dintre un bărbat şi o femeie este eternă.
Soarele matinal îi lumina faţa şi-i aprindea reflexe arămii în păr. Cu voce scăzută, aproape un murmur, îi dezvălui Christinei un secret pe care-l păstrase mult timp.
- Dragostea părintească poate fi prea puternică şi merge uneori până la a înăbuşi un adolescent...
El îşi aplecă uşor capul, resemnat.
- Nu pot răspunde la o întrebare pe care n-o înţeleg.
Christine înghiţi în sec. Ea reuşise să străpungă masca veselă pe care o purta Billy, şi să vadă în spatele bărbatului puternic,

adulat de femei, fiinţa sensibilă şi vulnerabilă care nu cunoscuse niciodată adevărata dragoste. Avea chef să-l încurajeze cu cuvinte optimiste, dar nu reuşi. Oare ea va putea face faţă cu aceeaşi sinceritate la o întrebare similară?

Când Billy îşi întoarse capul spre ea, îi mângâie uşor obrazul, respingând mila pe care i-o citea în priviri.

Ea simţi dorinţa de a-şi împleti braţele în jurul gâtului lui şi de a-l îmbrăţişa cu toată puterea ei.

Degetul lui Billy trasă o linie de la pomeţii ei până la buzele pline. Bătăile inimii lui erau la unison cu pulsul ei.

O melodie se insinuă fugitiv în mintea lui Billy şi îl emoţionă profund. Oare muzica va renaşte în el? Dar o undă de tristeţe traversă ochii Christinei şi muzica dispăru din capul lui Billy.

- Nu-ţi voi face nici un rău, o asigură el, luându-i mâna în timp ce se ridica. Vino...

Ca hipnotizată de ochii lui întunecaţi, ea îl urmă fără nici o rezistenţă. Pătrunseră în pădure şi lumina se umbri uşor. Un parfum de sevă proaspătă venea dinspre brazi, amestecându-se cu dorinţa emanată de corpurile lor, şi Christine ştia deja că nu va uita niciodată acest parfum... Secundele puteau fi minute, iar minutele ore... Ea pierduse noţiunea timpului. Asculta melodia tandră fredonată de Billy în timp ce el o conducea spre necunoscut, acest necunoscut pe care ea îl presimţea atât de minunat.

Nu mai exista nimic decât dorinţa pe care o simţeau amândoi.

Se opriră într-un luminiş. Billy îşi scoase cămaşa şi o aşternu pe iarba moale, sub umbra deasă a crengilor. Ochii lui întunecaţi întâlniră flăcările aurii care sclipeau în cei ai Christinei.

- Nu-ţi pot promite... pentru eternitate, murmură el, răspunzând întrebării nerostite pe care o citea pe faţa ei în timp ce îi scotea cu blândeţe bluza. încrucişându-şi braţele la ceafa ei, el o strânse în braţe.

- Nu-ţi pot oferi decât aceste momente de fericire... acum... aici... Este de-ajuns?

El îngenunche şi o ajută să se întindă în căldura propriei lui cămăşi, scoţându-i în acelaşi timp pantalonii, cu delicateţe.

- Este mult mai mult decât am cunoscut vreodată, răspunse ea, acceptând fără ezitare condiţiile lui... Si fără îndoială, mai mult decât voi avea vreodată, adăugă ea.

- Atunci, iubeşte-mă imediat, acum, şi eu te voi iubi de asemenea, o grăbi el, redesenându-i conturul gurii cu buzele lui.

întregul corp al Christinei părea devorat de o ardoare pe care o înteţea cea mai mică mângâiere a lui Billy. Ea voia să-l simtă şi mai aproape, să-i absoarbă forţa.

Christine îşi descoperea o putere extraordinară. Niciodată nu sperase să cunoască această impresie minunată, de a fi femeie, o femeie seducătoare, dorită... Cuprinsă de ameţeală, uită de restul lumii pentru a se abandona pasiunii care urca în ea.

Corpul ei se arcuia spre cel al lui Billy cu o ardoare care îl făcea nebun de dorinţă şi tandreţe. Emoţii extraordinare îi scufundau pe amândoi într-un ocean de plăcere nemaicunoscută şi când se uniră în sfârşit într-un spasm copleşitor, muzica reîncepu să vibreze în capul şi corpul lui Billy, în timp ce o fericire de nedescris îl cuprindea. Incapabilă de a reţine strigătul care-i urca în gât, Christine se agăţă de umerii lui Billy pentru a-l urma într-o lume fermecată.

Când corpurile li se potoliră şi ei reveniră cu încetul la realitate, Christine şterse cu tandreţe fruntea transpirată a lui Billy, în timp ce el încerca să-i spună ceea ce simţise. In zadar...

- Draga mea, sunt pur şi simplu fericit... foarte fericit, suflă el atunci.

Christine, care poseda facultatea de a se exprima uşor, era, şi ea, incapabilă de a vorbi despre ceea ce simţise. Tocmai trăise nişte momente prea intense, prea minunate pentru a putea fi exprimate prin cuvinte.

- Ştiu, îl întrerupse ea cu dragoste.

Si era adevărat, ea ştia...

Capitolul 6

- Cânţi întotdeauna după ce faci dragoste? îl tachină Christine pe când se apropiau de cabană.

Ea se aplecă repede şi aruncă bila neagră care se rostogoli în mijlocul celor aşezate în cerc.

- Ai denaturat regulile jocului în favoarea ta, nu-i aşa? întrebă el suspicios, dar zâmbind. Mi se pare că era rândul meu să joc.

- Răspunde la o singură întrebare, domnule Carter, îl rugă ea cu ochii sclipind de curiozitate şi maliţiozitate.

- Aşază bilele în cerc şi îţi voi da satisfacţie.

Ea se execută în timp ce Billy îngenunchea.

- N-am mai compus nici un cântec de luni întregi... mărturisi el. Când eram în braţele tale, o melodie îmi umbla prin cap, e adevărat. Dar nu voi fi în stare să scriu nici o singură notă pe portativ.

Ea îi văzu zâmbetul trist şi inima i se umplu de compasiune. Cât de frustrant trebuia să fie pentru un cântăreţ care-şi compunea melodiile celor mai populare cântece, să-şi simtă mintea goală.

- Inspiraţia este adesea capricioasă, încercă ea să-l consoleze, la un compozitor ca şi la un pictor... Dar asta nu-i împiedică pe admiratorii tăi să vină cu miile la concertele tale pentru a te vedea cântând şi dansând. Sunt sigură că majoritatea nici nu se uită pe program la numele textierului şi al compozitorului cântecelor tale.

El izbucni în râs.

- Dar nici nu există programe la un concert rock. Pot paria că nu-ţi place muzica rock, nu-i aşa?

- Nu-i adevărat! Am chiar unul dintre discurile tale la mine în cameră, se apără ea.

O idee venită pe neaşteptate îi lumină faţa.

- Ştii că mi-ar plăcea să facem dragoste ascultând unul din cântecele tale?

El îi zâmbi tandru.

- Putem face dragoste de mii de ori, singurul lucru pe care-l voi auzi...

Billy se întrerupse pentru a o strânge în braţe.

-... va fi alunecarea buzelor mele pe pielea ta goală şi micile tale gemete de plăcere...

- Taci! îl întrerupse ea prefăcându-se stânjenită. Ce manieră ciudată de a i te adresa unei profesoare!

Ea îi puse o palmă pe gură pentru a-l face să tacă, dar el i-o dădu la o parte cu blândeţe.

- Cântăreţul şi profesoara! Ce asociere ciudată!... Crezi că am putea imprima un disc împreună? Imi imaginez foarte bine...

- Mai ales nu-mi spune ce-ţi imaginezi, îl întrerupse ea.

- De ce nu?... In fond, pariez că aveai în cap câteva întrebări foarte îndrăzneţe să-mi pui în dimineaţa asta, nu-i aşa?

Repede ca o pisică sălbatică, el se întinse peste ea şi o ţinu

prizonieră.

- Nu încerca să ocoleşti întrebarea!

Cu mâinile imobilizate deasupra capului, ea strânse din buze şi refuză să vorbească.

- Christine McMahon, îţi ordon să vorbeşti! pretinse el.

- Refuz, dacă nu va fi o lovitură de pedeapsă pentru a sancţiona greşeala ta, răspunse ea. Eu am deformat puţin regulile, dar tu...

Trei secunde mai târziu, cu o lovitură magistrală, Billy scotea toate bilele din cerc. Christinei nu-i venea să-şi creadă ochilor.

- Ai trişat! protestă ea.

El arbora un aer triumfător care o înnebuni de furie.

- Aminteşte-ţi de manevrele tale, glumi el. Imi datorezi cel puţin zece răspunsuri la întrebări! Şi crede-mă, ai tot interesul să ţinteşti bine data viitoare!...

Christine luă ochelarii din buzunarul lui Billy, şi şi-i puse la ochi.

- Bun. Acum te ascult, zise ea.

- De ce nu ne-ai dat afară din cabană, în ziua când aţi sosit?

Zâmbetul aproape copilăresc dispăruse de pe faţa lui şi expresia îi devenise concentrată, gata de atac.

- Ai avut un motiv foarte precis pentru a accepta prezenţa lui Nick şi a mea. Care este acesta? insistă el.

- Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune adevărul.

- încearcă totuşi... sugeră el, trăgând-o de păr când ea vru să se ridice.

Numai pentru că fusese sedus de această tânără femeie, nu trebuia să se lase orbit. Nu voia cu nici un preţ ca răspunsurile sale să apară într-un articol din „Rocky Mountain Times”. Oare ea se pregătea să-l păcălească? Orice publicaţie din ţară i-ar fi plătit o grămadă de bani pentru un interviu în exclusivitate cu Billy the Kid. El se temea de răspunsul Christinei, dar era pregătit pentru orice Deziluziile îl însoţiseră de-a lungul vieţii, ca o umbră cenuşie.

- Dacă ţinem cont de ceea ce s-a întâmplat de curând, vei crede că inventez, îl avertiză ea în timp ce se ridica.

- N-o mai lungi! spuse el nerăbdător.

- Credeam că vei fi soţul ideal pentru Janelle, mărturisi ea foarte repede, ca şi cum cuvintele îi ardeau buzele.

- Janelle?! Eşti nebună!... De ce?

- Da, pentru Janelle... insistă ea.
Un zâmbet ironic se desenă pe buzele ei.
- Trebuie să fi fost într-adevăr puţin nebună, ca să fac dragoste cu viitorul meu cumnat... şi...
Christine ridică din umeri.
- Tu şi Janelle formaţi într-adevăr cuplul perfect.
- Janelle şi cu mine? repetă el uluit, neştiind dacă ea îşi bate joc de el.
- Da, sunteţi amândoi frumoşi, blonzi... Iţi aminteşti fără îndoială micul discurs pe care ţi l-am ţinut în bucătărie...
- Da, când spălai vasele... Dacă înţeleg bine, făceai pe peţitoarea?...
Ea îşi scoase ochelarii şi i-i aruncă.
- Probabil ai nevoie de ei ca să auzi! Ti-ai ratat opt din cele zece întrebări! declară ea brusc, evident satisfăcută şi întorcându-se spre cabană.
El o ajunse imediat.
- Unde te duci?
- încă o întrebare mai puţin! jubilă ea.
- Doar n-ai de gând să mă părăseşti în mijlocul unei discuţii atât de pasionante?!
- O, ba da... Mă duc să lucrez!
Christine urcă treptele terasei două câte două.
- Nu conta pe mine pentru o revanşă! îi aruncă ea peste umăr.
- Să nu uiţi că mi-a mai rămas o întrebare! îi aminti el.
- Aşa cum te cunosc, ai s-o ratezi şi pe asta...
- Nu de această dată, fii sigură, frumoasa mea!
Un fior de teamă o străbătu când îl văzu punându-şi ochelarii. Işi reluase masca.
Zgomot de voci şi râsete ajunse până la ea din bucătărie şi Christine evită să se facă auzită, intrând pe furiş în cabană. Simţea nevoia să fie singură. Universul său fusese dat peste cap în aceste ultime ore şi nimic nu mai era la locul lui.
I se păru că fusese propulsată într-un univers obscur şi nesigur.
închizând uşa camerei sale, se îndreptă spre pat şi se întinse. Deci Billy nu-şi dăduse seama că Janelle era soţia ideală?
Christine fixa gânditoare tavanul şi trasă mental o linie neagră pe suprafaţa albă. De o parte înscrise în gând Janelle, de cealaltă

Christine.

Ii păru foarte simplu să enumere calităţile surorii sale: frumoasă, blondă, înaltă, foarte inteligentă, iubea viaţa, un caracter minunat, blândă, instinct matern...

Dimpotrivă, sub numele său aruncă nişte calificative mai puţin elogioase: scundă, păr negru, mediocră în toate; iubitoare, desigur, dar cu temperament înfocat şi nebună din când în când...

Ce om sănătos la minte ar alege-o pe Christine? Nici unul, bineînţeles!

Dar de ce o dusese el în pădure?... Ea îşi aminti melodia pe care o fredona el şi încercă să-l imite. Din păcate, cânta fals şi se gândi imediat la vocea de privighetoare a Janellei. Incă un punct în defavoarea ei.

Inchise ochii pentru a încerca să se destindă, dar în zadar. In timp ce se blestema în sinea ei pentru că era atât de agitată, auzi uşa închizându-se la etaj. Arcurile patului scârţâiră ascuţit.

Christine nu recunoscu imediat melodia pe care Billy începuse s-o zdrăngăne la chitară. Dar când recunoscu „Vrei să-mi aparţii în sfârşit?”, avu chef să strige numele altui cântec: „Nimeni nu ştie iubi mai bine ca tine”.

Anul trecut, în timpul unei emisiuni televizate, îl văzuse cântând pe scenă în faţa unei mulţimi de fani dezlănţuiţi. Atunci, ea se amuzase pe seama admiratoarelor care-şi întindeau mâinile spre el urlând. Ii părea la fel de absurd ca a spera luna de pe cer. Billy nu încurajase jurămintele de iubire eternă, nici măcar nu zâmbise.

Şi totuşi, ea se arătase copilăroasă în această dimineaţă... Era furioasă că nu se controlase şi realiză brusc că Billy Carter tulbura, foarte probabil, inimile tuturor femeilor pe care le întâlnea. Nimic deosebit în reacţia lui faţă de ea!...

Trebui să recunoască faptul că era sfâşiată între dorinţa de a-l strânge în braţe şi aceea de a-l face să-i cadă în genunchi.

Deasupra ei muzica încetă.

- Doar nu speri să pui mâna pe o cometă! se certă ea cu jumătate de voce.

In acest moment, Janelle intră în cameră fără să bată la uşă.

- Voi ieşi cu Nick, anunţă ea veselă. Vrei să ne însoţeşti?

Christine se ridică.

- Este ora unsprezece şi-ţi amintesc că e rândul tău să găteşti.

Iţi propun să-l însoţesc pe Nick în locul tău. I-ai arătat grota?

Janelle se întoarse şi închise uşa brusc, bosumflată.

- Ce ai mai pus la cale? întrebă ea privind-o pe Christine în ochi. Dacă este o nouă tentativă de a mă apropia de Billy, te previn că poţi să renunţi! E mult mai interesat de tine decât de mine.

- Crezi? întrebă Christine neîncrezătoare, o izbucnire de fericire înroşindu-i obrajii.

- Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de farmecul lui hollywoodian! Ştii de ce a venit la cabană?

- Da. Şi-a pierdut inspiraţia de câteva luni.

- Pfff! După părerea lui Nick, este mai degrabă epuizat din cauza femeilor!... Fereşte-te de el!

Prea târziu! Christine simţi deodată că se trezeşte la realitate. Totuşi simţea nevoia să-l apere.

- Este foarte plăcut când afli că cel mai bun prieten te bârfeşte pe la spate! se revoltă ea.

- Nu sunt bârfe, ci purul adevăr. Nick l-a adus pe Billy aici, departe de California, pentru că escapadele amoroase îi ameninţau cariera. Au fost mai întâi în Bahamas, dar Billy a fost curând descoperit de fani, care l-au urmărit până acolo.

Janelle îl apăra pe Nick cu aceeaşi vehemenţă cu care Christine îl apăra pe Billy.

- Din această cauză a fost Nick atât de bănuitor când am sosit noi, gândi Christine cu voce tare.

- Eate la capătul puterilor şi deprimat. L-am convins pe Nick că noi suntem mult mai rezonabile pentru a avea o aventură cu un star rock. Nu este deloc stilul meu!... Fă şi tu în aşa fel încât să nu rămâi singură cu el. Nu se ştie niciodată...

- După părerea ta, Nick n-a exagerat? întrebă Christine cu o ultimă speranţă.

- Nu fii atât de încăpăţânată! Du-te să-l vezi pe Nick şi el îţi va explica totul. Apoi, vreau să-mi promiţi că te vei feri de Billy.

Christine clipi din ochi pentru a-şi împiedica lacrimile să-i curgă pe obraji.

- Te vei putea apăra dacă el se arată prea întreprinzător cu tine în timp ce noi vom fi plecaţi? întrebă ea cu o voce sugrumată.

- Va fi expediat în California pe bucăţile, dacă încearcă orice cu mine, o asigură Janelle. Iar dacă se ia de tine, nu promit că

bucăţelele vor fi destul de mari pentru a putea fi ambalate! Eu nu găsesc nimic romantic la genul acesta de seducător...

Orice dorinţă de a se confesa surorii sale fu înăbuşită de expresia pe care o văzu Christine apărând pe faţa ei. Incercă să alunge râzând senzaţia de disperare care o cuprindea.

- Poate ar trebui să punem nişte anunţuri pe uşile camerelor noastre: „Vânătoarea interzisă”. S-ar potrivi foarte bine în cartea pe care ne-am propus s-o scriem. Nu crezi? întrebă ea cu un aer trist.

Janelle izbucni în râs datorită însuşirii naturale a surorii sale de a transforma în glumă chiar şi subiectele cele mai spinoase.

- Hai, Scufiţă Roşie, te voi apăra de Marele Lup Rău!

- Crezi că voi fi în siguranţă mergând în pădure cu cel mai bun prieten al lupului? Imi aminteşte uneori de un urs brun...

- Ai încredere în instinctele mele de vânător, o asigură Janelle strângând-o în braţe, un urs este mult mai puţin periculos decât un lup!

- Când Nick va începe să-i spună uneia din noi „dragă”, vom pune anunţurile pe uşile noastre, ne-am înţeles? propuse Christine. Dar este totuşi caraghios, nu-mi amintesc ca aceste păduri să fi fost populate de animale mari, în copilăria noastră.

Surorile râdeau înăbuşit când se apropiau de salon.

- Fereşte-te mai ales de lupul în blană de oaie, şuşoti Janelle la urechea surorii sale înainte de a intra.

Nick, cu statura lui impozantă, stătea în faţa unei ferestre.

- Eşti gata de plecare? o întrebă el pe Janelle.

- Trebuie să mă ocup de prânz. Christine te va însoţi până la grotă.

Ea îi adresă un zâmbet cu subînţeles.

- înţelegi, ar vrea să-i spui totul...

- Ne-am înţeles, fu el de acord făcându-i uşor cu ochiul.

Christine îl conduse pe drumul din spatele cabanei.

Un lup şi un urs! David ar fi făcut mai bine să lase acest duo în Bahamas!

- Mi s-a părut că Billy se interesa, mai mult sau mai puţin, de tine, spuse Nick drept introducere. Dar tu nu eşti deloc genul lui de femeie.

- Tactul, mai ales, să nu te împiedice să-mi explici fundamentul ipotezei tale! îl ironiză ea.

- Billy n-are acum nevoie de o femeie care să-i strice viaţa, spuse Nick fără menajamente.

Drumul trecu printr-un crâng şi Christine nu-şi putu reţine un zâmbet satisfăcut când el fu plesnit peste picioare de creanga pe care ea o îndepărtase din drum.

- Sper că versurile tale sunt mai drăguţe decât proza! îl sfida ea. Totuşi Billy nu mai este copil!

- Nu... Si totuşi el, care muncea din greu şi îşi păstra judecata limpede, în ciuda succesului, de vreun an a început să se poarte ca un adolescent... Crezi că jocul cu bile este o activitate pentru adulţi?

- Depinde de scopul jocului...

- Si care era acesta, exact? întrebă el bănuitor.

- Nu sărutările, dacă asta insinuezi, răspunse ea cu indignare. Cel care pierdea trebuia să răspundă la o întrebare.

- Janelle mi-a spus că ţi-ai schimbat planurile în legătură cu „capodopera” pe care o scrii... Si de asemenea în legătură cu întrebările pe care voiai să i le pună ea lui Billy... Credeam că o profesoară de engleză va fi mai interesată de scrierea unui roman istoric, de exemplu...

- De ce să fug din faţa greutăţilor? Scriu ca să vând...

Il auzi râzând în spatele ei.

- Ce e atât de caraghios?

- Nu te gândeşti că făcând cercetări doar despre Billy Carter, înseamnă să ai mania grandorii?

- Suntem în sfârşit de acord asupra unui punct. In timp ce eram în camera mea, adineauri, am făcut o listă cu defectele mele şi...

Ea îşi plecă puţin capul, ca o drăcoaică.

-... calităţile Janellei.

Acest atac-surpriză eşuă lamentabil.

Nick îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă.

- Janelle mi-a spus că te-ai înarmat cu arc şi săgeţi, cu intenţia de a juca rolul lui Cupidon... Iţi pierzi timpul, nu-l interesează.

Vara nu se terminase încă, se gândi ea.

- Fii atentă unde pui piciorul! O să-ţi rupi gâtul.

El o ţinu de braţ pentru a o opri să cadă când se împiedică de o piatră din mijlocul drumului.

Avertismentul lui avea un dublu sens? In loc de gât vrusese să

spună inimă? Ea îşi ridică ochii, încercând să ghicească adevărul în ochii lui.

- Te voi apăra... de Billy şi de tine însăţi, declară el fără echivoc. Mi-am propus chiar să te ajut să scrii cartea.

Ineficacitatea ameninţării sale reveni în memoria Christinei.

Descurajată, se aşeză pe o piatră enormă. Aparent, Nick avea controlul situaţiei. Oare destinul făcuse să apară Nick în viaţa ei numai pentru a o apăra de Billy şi de o decepţie teribilă? Dar destinul alesese prost momentul, pentru că răul fusese deja făcut, ea era îndrăgostită de Billy... Trebuia acum să ignore durerea şi să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Ai intenţia să-l previi pe Billy că ne-ai avertizat? se nelinişti ea, mândria fiindu-i pusă la grea încercare sub privirea scrutătoare a lui Nick.

- Depinde de tine... Mi se pare că se simte ceva mai bine... Chiar ieri seară l-am auzit cântând la chitară, şi din nou azi-dimineaţă, ceea ce nu s-a mai întâmplat de luni de zile.

Ea murea de dorinţa să-i spună că Billy fredonase o melodie după ce făcuse dragoste cu ea, şi să-i spună că poate se înşela... că prezenţa ei îi părea lui mai degrabă benefică.

Dar îşi lăsă capul în jos şi se prefăcu absorbită de contemplarea unei frunze moarte. Nu putea să-i dezvăluie lui Nick intimitatea pe care o împărtăşiseră Billy şi ea, nici lui, nici surorii sale gemene.

- Crezi că timpul este remediul ideal? întrebă ea în sfârşit.

- De ce nu... dragostea? Pentru că Billy nu cunoaşte nici măcar sensul cuvântului. Pentru el, dragoste înseamnă sufocare.

Christine îşi aminti de cuvintele lui Billy despre sentimentele părinteşti.

- Are nevoie de un prieten, nu de o amantă, adăugă Nick. Poţi să-i fii prietenă?

- O tovarăşă de joacă?

- In sensul platonic al cuvântului, da. Ai un talent unic de a-l face să râdă, foloseşte-l... Grota aceea e departe?

- Intre zece şi cincisprezece minute...

Durerea care se năştea în pieptul ei creştea cu fiecare secundă şi-i risipea toate iluziile despre dragostea pe care o împărtăşiseră. Ea nu putea să-l iubească numai „aici şi acum”, cum spusese el. Christine ştia deja că aceste cuvinte fuseseră

pentru el un mijloc de a scăpa.

- Am face mai bine să ne întoarcem, sugeră Nick după ce vizitară grota. Masa trebuie să fie gata, adăugă el maliţios. Nu-mi pune eticheta de lup mare şi rău, Christine, adăugă el cu blândeţe. Am vrut pur şi simplu să fiu sincer cu tine.

- Stiam de la început că nu sunt femeia care-i trebuie, mărturisi ea pe un ton fals-nepăsător. Iar acum sunt convinsă că nici Janelle nu este mai mult decât mine.

- Am convins-o pe Janelle că subiectul pe care l-ai ales pentru carte este excelent şi ar trebui să se vândă foarte bine. Imi accepţi colaborarea?

- De acord, zâmbi ea aprobând. Când va figura pe lista best-seller-urilor anului, vom fi coautorii celui mai bun roman american al tuturor timpurilor.

Râzând, Nick îi aruncă o privire afectuoasă pe care Christine n-o observă.

- Sora ta mi-a spus că uneori eşti puţin nebună, zise el amuzat. Dar, dimpotrivă, ai un talent de care îl poţi face pe Billy să profite.

- Da, mi-ai mai spus... Râsul, nu-i aşa? Ei bine, voi încerca să-l fac să râdă, promise ea cu un zâmbet resemnat.

Capitolul 1

- N-ai vrea să dormi în camera ta, în seara asta? întrebă Billy, profitând că Janelle şi Nick erau în bucătărie, căutând frigările pentru grătar.

- De ce? îl tachină ea cu o dezinvoltură pe care era departe de a o simţi. Ti-e frică să dormi singur?

Billy nu avu timp să răspundă. Nick ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre ei, cu un pachet de mangal sub braţ.

- Vino la mine după ce ei se culcă, şopti Billy, sperând că Nick nu le auzise discuţia.

- Iată, anunţă Nick pregătind focul în mijlocul cercului de pietre pe care-l construise. Intr-o jumătate de oră putem mânca. Janelle a găsit frigările. De altfel, uite-o venind...

Intr-adevăr, Janelle cobora treptele verandei.

- Aduc imediat carnea... Cât aşteptaţi, uite, am adus chitara lui Billy.

Nick se aşeză între Christine şi Billy, iar Janelle în faţa lui.

- Credeam că aţi terminat de făcut focul, se plânse Janelle pe un ton greu de subînţelesuri, aruncându-i surorii sale o privire bănuitoare.

- Christine s-a străduit să culeagă vreascuri, răspunse Billy întinzându-i cutia de chibrituri lui Nick.

- Aşa e, confirmă Christine, sub ochii amuzaţi ai lui Nick şi Janelle. Si este periculos, mai ales la apusul soarelui. N-aţi auzit niciodată vorbindu-se despre şerpi şi alte târâtoare scârboase care ies de sub pietre când apune soarele?...

- Data viitoare voi veni cu tine, propuse Billy. N-aş vrea pentru nimic în lume să iei în mână un şarpe, crezând că este o rămurică.

In timp ce se apleca spre foc, lumina portocalie a flăcărilor deformă expresia lui glumeaţă într-un rictus sinistru şi Christine se înfioră fără să vrea. Era o prostie... Doar n-o să-i fie teamă de Billy! Cu toate că el ar fi putut deveni periculos, dar în alt fel...

- Mă duc să aduc carnea, spuse ea ridicându-se brusc. Focul este tocmai bun acum...

Zece minute mai târziu, erau toţi ocupaţi să-şi frigă bucăţelele de carne intercalate pe frigărui cu ardei iute, ceapă, roşii sau ciuperci, după gustul fiecăruia.

- Billy, ce-ar fi să ne cânţi „Inimă frântă”? sugeră deodată Nick. Voi avea eu grijă să nu ţi se ardă frigăruia.

Christine încercă degeaba să descifreze insinuarea din mesajul lui Nick - dacă era mesaj. Dar faţa lui impasibilă nu-i trăda sentimentele. Fără un cuvânt, Billy îşi luă chitara, încercă câteva note din celebrul său succes, apoi începu să cânte încet melodia pe care o fredonase în luminiş, cu Christine.

- Este o melodie nouă?

Billy aprobă dând din cap, dar dacă răspunsul îi era adresat lui Nick, privirea lui era îndreptată spre Christine.

- Da... dar mai am mult până să-l termin, mai lucrez încă la ea.

- Poate că un ritm mai rapid ar fi preferabil, sugeră Nick.

Billy arboră acel zâmbet cald şi irezistibil pe care-l rezerva în general pentru copertele revistelor.

- Melodia se termină cu un ritm înăbuşit, aproape primitiv. Ascultă...

Ilustră ceea ce voia să spună ciupind ritmic basul chitarei, accentuând intensitatea melodiei.

Imediat ce el termină, Janelle începu să aplaude cu entuziasm.

- Este diferit de tot ce ai compus până acum, nu-i aşa? întrebă ea.

- Da, fără îndoială, aprobă el.

- Bătrâne, e fantastic! exclamă Nick la rândul său. Un amestec incredibil de vinovăţie şi profunzime. Te-ai gândit şi la cuvintele pentru această micuţă capodoperă?

- Ce ai recomanda tu, mică profesoară de engleză? întrebă Billy cu blândeţe.

Toate capetele se întoarseră spre Christine, care-şi simţea pulsul bătându-i în urechi. Sfatul pe care i-l dăduse Nick, de a da dovadă de umor în relaţiile cu Billy, era mai uşor de formulat decât de pus în practică. In timp cel el cânta, pe ecranul minţii ei defilară imagini care l-ar fi făcut pe Nick să roşească până la barba sa neagră...

Incapabilă să improvizeze ceva hazliu sau picant, ea se ridică brusc, ducându-şi mâinile la tâmple.

- Sunt dezolată, dar... voi intra în casă. Mă doare îngrozitor capul.

- Vrei să te însoţesc, să-ţi caut o aspirină? propuse imediat Billy.

- Nu, mulţumesc, rămâi aici. Mă voi culca imediat... Pe mâine, adăugă ea privindu-l.

Christine închise încet în urma ei uşa cabanei şi traversă salonul spre bucătărie, clipind din ochi din cauza luminii care izbucni când apăsă pe întrerupător. Ducându-se spre chiuvetă, îşi umplu un pahar cu apă rece.

- Lasă-mă să te ajut, se auzi în spatele ei vocea caldă a lui Billy.

înainte ca ea să poată protesta, el se apropiase şi îi masa cu blândeţe ceafa cu o mână în timp ce, cu cealaltă, deschise un sertar şi scoase un tub cu aspirină.

- Tubul este de mult timp aici? se nelinişti el.

Cu ochii închişi, total supusă contactului mâinii lui pe gâtul ei, Christine se strădui din greu să gândească.

- David le ia, când îl doare capul; este tubul lui.

- Să sperăm că nu este expirat, spuse el deschizând tubul şi scoţând două comprimate pe care i le întinse.

Bănuitoare, ea se îndepărtă puţin de el şi le înghiţi.

- Te simţi mai bine? întrebă el.

Ea zâmbi slab şi îşi plecă ochii.

- Da, mulţumesc. De ce nu te întorci acum la ceilalţi?

- Prefer să stau cu tine...

O luă de talie şi o atrase cu blândeţe spre el. Dar ea se eliberă uşor şi el se mulţumi să-i mângâie obrazul cu vârful degetelor.

- Noapte bună, şopti Billy. încearcă să dormi.

Christinei îi veni s-o ia la fugă, dar se stăpâni şi ieşi încet, îndreptându-se spre camera ei, fără să privească în urmă.

Când aspirina începu să-şi facă efectul şi durerea dispăru puţin câte puţin, ea regretă că nu era lângă micul grup aşezat în jurul focului. Putea să-i audă vorbind, râzând, cântând... Dar ştia că dacă s-ar întoarce, vorbele cu subînţeles ar începe şi ea nu putea suporta.

Resemnată, dacă trebuia, să numere oi până-i va veni somnul, Christine se pregăti de culcare. Problema era că nu se simţea obosită. începu să măsoare nervoasă camera, gândurile revenindu-i inexorabil la Billy, orice direcţie ar fi vrut ea să le dea.

El îşi bătea joc de ea. Nimic mai simplu. Oricine cu puţin bun-simţ putea să-şi dea seama. Totuşi, Nick şi Janelle nu păruseră să observe nimic.

- Aş face mai bine să cumpăr un tub de aspirină data viitoare când vom merge toţi patru în oraş, mormăi ea.

Se opri o clipă lângă fereastră şi ridică uşor perdeaua. O lună aproape plină părea agăţată ca un balon de vârfurile pinilor.

Ce încurcătură, se gândi Christine. Dacă Janelle şi Nick n-ar fi prevenit-o privitor la Billy, ea ar fi putut fi în acest moment... Să fie unde?... In braţele lui, pe punctul de a compune un alt cântec, în mijlocul pădurii?

Christine dădu din cap energic, pentru a-şi nega elanul inimii. La ce bun să se mintă? Probabil că Billy compunea câte un cântec pentru fiecare din cuceririle sale, tot atât de uşor cum alţii ofereau un buchet de flori. Era flatată, desigur, dar era m-ai bine să nu-i acorde atâta importanţă. Căci complimentele erau efemere ca macii, dar regretele erau tot atât de tenace ca iarba-rea...

Era dureros să şi-l imagineze pe Billy compunând un cântec pentru alta. Dar să-şi imagineze că ea ar fi singura lui muză era absolut naiv. Nick n-ar fi minţit-o pe Janelle, iar Janelle n-ar fi

minţit-o pe Christine. Ea nu era decât un nume adăugat pe lista lui de cuceriri...

De ce nu putea ea să adopte aceeaşi atitudine ca a lui? O mulţime de femei procedau aşa. Va putea chiar să scrie o carte, mai târziu. De ce nu? „Aventura mea nebunească cu Billy the Kid”. Nu, în nici un caz... Ideea în sine o revolta. Deşi putea face astfel o mică avere cu minimum de efort.

Conştientă că somnul fugea de ea, Christine se aşeză la birou, hotărând să profite de energia sa într-un mod mai creativ. Dar degeaba, căci acum inspiraţia îşi făcea o plăcere răutăcioasă din a o părăsi...

Zgomotul înfundat al unei uşi care se închidea în cealaltă parte a coridorului, îi atrase deodată atenţia. Seara în jurul focului de tabără luase sfârşit. Billy va fi curând în camera lui. Christine se rugă cu ardoare ca el să nu cânte melodia pe care o compusese mai devreme în acea după-amiază. Căci amintirile pe care ea voia să le alunge din memorie i-ar fi luat în stăpânire mintea... şi corpul.

Rozându-şi capătul stiloului, ea zâmbi brusc, în timp ce o idee i se înfiripa în minte. Dacă ar face o paralelă între anumite animale sălbatice şi anumite categorii de bărbaţi? Entuziasmată, trase o linie pentru a împărţi foaia în două şi începu să scrie în dreapta numele animalelor sălbatice. Nu-i mai rămânea, după aceea, decât să completeze coloana din stânga. Bineînţeles nu se putu împiedica să asocieze numele lui Billy cu leul, dar consideră preferabil să consacre un capitol separat animalelor sălbatice mari...

Pentru moment, era mai bine să se mulţumească cu speciile care puteau fi întâlnite am^ împrejurimi.

în dreptul „ursului brun”, de exemplu, ea scrise „Big nick Gentry, textier”. Zâmbi satisfăcută. Pentru acesta nu trebuise să-şi dea prea mult osteneala. Apoi, în dreptul „veveriţei” ea notă „bancher”. Puncte comune?... Veveriţa strângea alune, bancherul strângea bani. Alături de „raţă”, scrise „agent de vânzări”: amândoi călătoreau în căutarea celui mai bun loc pentru a se instala.

Christine munci astfel mai mult de o oră, înainte de a se opri, bucuroasă că făcuse ceva. în acel moment îi atrase atenţia un zgomot la fereastră.

Ridică perdeaua cu grijă, aşteptându-se să vadă una din veveriţele care-l vizitau de obicei pe David.

Inima îi tresări în piept când se trezi faţă în faţă cu Billy, zâmbitor.

- Deschide... murmură el.

Christine dădu din cap cu un aer categoric.

- Mă obligi să vin să-ţi sparg uşa, o ameninţă el în glumă.

- Lasă-mă în pace! Du-te la culcare.

- Deschide fereastra, repetă el, cu răbdarea evident epuizată.

- Uf! Janelle te va auzi.

- Dacă nu deschizi, voi striga foarte tare, o avertiză el. Vreau numai să-ţi vorbesc.

- Ei bine, vorbeşte...

- Poate că era mai romantic dacă tu locuiai la parter şi eu coboram la tine pe o scară. Ţi s-au mai cântat serenade? o tachină el făcându-se a cânta la o chitară imaginară şi fredonând.

- Janelle te-ar auzi şi ar împinge scara, răspunse ea confuză. Hai, pleacă, Billy!

El îşi puse mâinile pe pervazul geamului întredeschis.

- Te-am speriat, nu-i aşa?

- Ia-ţi mâinile, vreau să închid fereastra.

- Cum vrei. Eu voi cânta. Si te asigur că nu am nevoie de microfon pentru a mă face auzit până în fundul văii...

- Stai! strigă ea. O să-i trezeşti pe toţi!

După ce Janelle şi Nick o avertizaseră, nu ţinea să fie surprinsă cu Billy în camera ei la această oră înaintată din noapte...

- Ei bine, n-am încotro. Dă-te la parte, voi sparge geamul.

Christine făcu ochii mari. El părea grozav de serios. Dacă o făcea?... Cum va explica mai târziu geamul spart?

Avea două soluţii: să-i ignore ameninţarea, sau să cedeze şantajului...

Christine deschise fereastra, dându-se la o parte ca să-l lase să intre şi privind neliniştită uşa. Oare de ce nu pusese tatăl lor şi zăvoare? Dacă Janelle ar fi venit să vadă ce se întâmplă, nimic n-ar fi împiedicat-o se intre... Trebuia să găsească un mijloc de a le înăbuşi vocile.

- Scoate ochelarii ăia satanici şi culcă-te, îi porunci ea, trăgând de cuverturi spre marginea patului.

- Este cea mai bună propunere care mi s-a făcut de mult timp,

oftă el executându-se docil.

Christine aruncă peste feţele lor cuverturile, ca discuţia să n-o alerteze pe sora ei.

- Eşti sigură că nu avem timp să ne dezbrăcăm? întrebă el descheindu-şi cămaşa. Mm... patul tău miroase a levănţică şi a soare.

- Scuteşte-mă de prostiile tale! se răsti ea printre dinţi. Bun, ce voiai să-mi spui?

- Te mai doare capul?

Fără a ţine cont de protestele ei, Billy îi scoase bluza şi jeanşii.

- Mi-e mai bine, răspunse ea în sfârşit. Dacă voiai să spargi uşa numai pentru asta, nu era cazul. Puteam să-ţi spun pe fereastră...

Dar Billy făcu pe surdul.

- Pielea ta e fină ca satinul, şopti el senzual, lăsându-şi degetul să alunece pe braţul ei gol.

- Billy! Ai ideea, ce ne face Janelle dacă te găseşte în patul meu?

- Fără îndoială că te va felicita pentru iniţiativă, răspunse el trăgând-o spre sine.

încercările Christinei de a scăpa de mângâierile lui erau în zadar. De altfel, încerca ea într-adevăr să fie convingătoare? Prefera să nu se întrebe...

- Vreau să te sărut peste tot, şopti el cu o voce ciudat de răguşită. îţi aduci aminte de luminiş? Am chef să te aud iar gemând lipită de mine...

- Opreşte-te, Billy! protestă ea. Dacă nu-mi dai drumul imediat, o strig pe Janelle!

- Christine... am nevoie de tine. Vreau să fac dragoste cu tine, pentru că tu eşti sursa celei mai dulci muzici pe care am auzit-o vreodată... Nu mă respinge, te rog.

Simţindu-şi voinţa părăsind-o de la o secundă la alta, Christine închise ochii când el îşi duse mâna la ceafa ei pentru a o apropia. In ciuda ei, îi răspunse sărutării, neopunând nici o rezistenţă când el forţă bariera buzelor ei strânse

Apoi...

Apoi urmă o lungă cavalcadă în lumea plăcerii şi a abandonului de sine. Si Christine se supuse propriei sale plăceri, lăsându-l pe Billy s-o poarte pe drumul extazului.

*

* *

Mult timp, se mulţumiră să stea lipiţi unul de celălalt, epuizaţi, ca eşuaţi pe o plajă a fericirii.

- Nu vreau să plec, şopti el în sfârşit.

Christine gemu şi-i înlănţui talia cu braţul, într-un gest lasciv. Revenită brusc la realitate şi dându-şi seama de locul şi de situaţia în care se aflau, ea se ridică brusc într-un cot şi îl privi clipind din ochi. Era imposibil ca el să doarmă cu ea. Si totuşi... ar fi dat orice să se trezească dimineaţa cu el alături.

- Nu poţi... şopti ea.

- Stiu. Voi pleca imediat ce adormi.

Christine se lipi suspinând de el, încrezătoare.

In câteva minute se cufundă într-un somn adânc, în timp ce el îi mângâia tandru spatele.

Billy fredona încet o melodie. Apoi, sigur că ea adormise, aluneca uşor din pat.

Un moment rămase lângă pat privind-o pe Christine. Deodată, atenţia îi fu atrasă de un zgomot ce venea de pe culoar. Janelle... Işi înclină capul, atent, reţinându-şi respiraţia şi rămânând neclintit ca o statuie. Christine va fi distrusă dacă sora ei îl va descoperi acolo. Dar zgomotul încetă. Liniştit, Billy îşi permise să respire din nou...

Christine era un adevărat mister pentru el... înţelegea perfect că ea nu dorea să dezvăluie relaţia lor, dar de ce ţinea neapărat să-l facă să admită că Janelle era ideală pentru el?

Un zâmbet tandru îi apăru pe faţă. Femeia adorabilă, adormită din faţa lui sfida pe toată lumea pentru atitudinea ei. Dar îi cunoştea acum adevărata fire... Era atât de dulce, atât de frumoasă...

în timp ce se apleca pentru a-şi ridica hainele, îşi aminti că-şi pusese ochelarii pe birou. Nu voia să lase nici o urmă a trecerii sale, şi îi căută pipăind pe întuneric. întâlni un stilou, un caiet, radiera şi altele, dar îi fu imposibil să găsească ochelarii aceia blestemaţi. Când o riglă metalică atinse podeaua, consideră preferabil să aprindă lampa de birou, mai degrabă decât să rişte să trezească toată casa.

Având grijă să stea între pat şi lumină, ca să n-o trezească pe Christine, ridică nişte cărţi de pe birou şi descoperi ceea ce căuta. Se pregătea să se întindă să-i ia, când se opri brusc. Pe un

bloc de desen era desenată o inimă, în mijloc având iniţialele Christinei şi ale lui. Zâmbi înduioşat, dar zâmbetul i se şterse treptat, pe măsură ce dădu paginile şi parcurgea notiţele Christinei.

Buzele lui luară curând forma unei linii aspre şi, fără să-i mai pese de zgomot, smulse o pagină din caietul cu spirale şi o împături pentru a şi-o băga în buzunarul cămăşii.

Furios, stinse lampa şi ieşi cum intrase, pe fereastră, fără nici o privire în urmă pentru femeia cu care petrecuse momente minunate...

Capitolul 8

Când se făcu dimineaţă, Billy era treaz. Pentru a evita orice întâlnire cu ceilalţi, se sculă înaintea zorilor pentru a-şi umple camera cu provizii. In timpul nopţii, se gândise chiar timp de o clipă să-şi facă bagajele şi să să ducă la cel mai apropiat aeroport. Dar răzbunarea pe care o plănuia nu se putea pune în aplicare de la distanţă.

In acţiunile sale era condus în general de fairplay. Dar Christine deschisese ostilităţile, începând cu acel joc de bile, până la dezbaterile sub cuverturi. Cu scopul de a-i smulge informaţii pentru cartea ei. Merita soarta pe care i-o rezerva el.

îşi aminti că ea complotase pentru a-l împinge în braţele Janellei. Ii va pune în practică idee, pentru a o pedepsi. Totuşi, un amănunt important îl împiedica s-o pună în aplicare: uneori Janelle îl privea ca pe un gândac dezgustător, parcă ţinând în mână un spray cu insecticid. Totul lăsa să se vadă că va apela la protecţia lui Big Nick dacă Billy ar încerca ceva.

Ar fi vrut să bată la uşa Christinei şi să pretindă să-i spună de ce naiba vorbea despre el în cartea ei. Dar mândria îl împiedica. Mândria şi teama. Era oare posibil ca ea să fi mimat plăcerea în braţele lui, în timp ce tocmai compunea o reţetă de seducere a starurilor rock? Era ca şi celelalte, care-i furau câte o bucată de suflet ca un hoţ profesionist?

La prânz, Nick îi bătuse de mai multe ori la uşă dar Billy îi spusese să plece, pretextând că lucrează. Christine primi acelaşi răspuns. El ar fi trebuit să înţeleagă când ea glumise pe seama bilelor lui David, că nu trebuia să aibă încredere în ea.

încredere...

Hohotele de râs care ajungeau din timp în timp până la el venind de la parter îl scoteau din fire. Cei trei păreau atât de veseli... Nick nu ştia că fusese păcălit. Va exploda de furie aflând.

Răzbunarea subtilă nu avea loc în vocabularul unui poet. Dar Billy nu-i va mărturisi lui Nick decât atunci când va fi răzbunat el însuşi.

Cu cât se gândea mai mult la viclenia Christinei, cu atât mai mult se cufunda în confuzie. Dar pentru Dumnezeu, se scutura el în momentele de îndoială, dovada este chiar scrierea ei! Totuşi, se săturase să-şi tot repete că era o intrigantă fără scrupule, cuvintele sunau fals, aplicate ei.

Atunci care era adevărul?

*

* *

Christine numără orele în timpul celor patru zile cât Billy the Kid rămase încuiat în camera lui. Nick le spusese celor două femei că această purtare era ceva obişnuit la el şi că adesea, melodiile lui cele mai bune fuseseră compuse în asemenea momente de singurătate cvasi-monahală.

Christine nu prea putea înţelege această faţetă a temperamentului lui artistic. In loc să se baricadeze în cameră, ea îşi scoase însemnările şi toţi trei se puseră pe treabă. La început, Janelle ridică o obiecţie cu privire la prefaţă, dar când Nick izbucni într-un hohot de râs bubuitor şi o făcu să-i promită Christinei că-i va îngădui să folosească una din fotografiile pe care le făcuse în pădure, Janelle capitulă.

Christine nu găsi în însemnările sale tabelul cu paralelele între animale şi oameni. blestemându-şi lipsa de organizare, refăcu pe scurt lista din memorie şi le-o dădu s-o citească surorii sale şi lui Nick.

O expresie ciudată traversă faţa lui Nick când observă numele lui Billy alături de cel al leului. Christine îi explică faptul că pentru ea, Billy încarna perfect acest animal maiestuos, dar că nu va vorbi despre el în carte. Janelle şi Nick nu spuseră nimic, dar ea înţelese din expresiile lor sceptice că nu credeau un cuvânt.

A treia zi, văzu fruntea lui Nick încruntându-se de nelinişte. Ea îl întrebă de ce era îngrijorat, dar el dădu din umerii masivi, privind în tavan, apoi îşi plecă ochii. După masa de prânz, el sări în jeep şi plecă fără să spună un cuvânt. Nu reveni decât seara

târziu. Plecă cu Janelle în plimbarea lor zilnică prin pădure. La întoarcerea lor, Christine i-ar fi asociat cu plăcere pe lista ei de animale cu crapul, căci gura lor rămăsese ermetic închisă până la culcare.

A doua zi după-amiază Christine hotărî să forţeze uşa leului. Respecta nevoia de singurătate a lui Billy, dar avea şi ea nevoile ei! De a-l vedea, de a-i vorbi, de a-l atinge...

Urcă scările cu pas greu şi hotărât. Uşa era deschisă şi ea intră, iar camera goală. Dintr-o privire în jurul camerei, observă un ambalaj gol de biscuiţi şi un borcan pe jumătate plin cu unt de arahide, deschis, pe biroul lui. Doar nu se hrănise Billy numai cu asta atâta timp?!

Aruncă o privire neliniştită peste umăr. Teama ei era ridicolă. Totuşi Billy n-o va mânca de vie numai pentru că intrase fără permisiune în fosta ei cameră. Ea se apropie tiptil de birou şi smulse repede posterul cu licornul. Dacă el o surprindea, ea îi va explica foarte simplu că voia să-şi decoreze camera de la parter.

Privirea îi fu atrasă de paginile neatinse ale unui bloc-notes de pe birou şi se întrebă unde erau puse capodoperele pe care el le scrisese. Fusese ea oare inspiratoarea unui nou cântec? Privi în fiecare sertar, justificându-şi curiozitatea prin rolul important pe care-l juca în procesul de creaţie al lui Billy. După ce căută în toată camera de la un capăt la altul, se opri nedumerită. Nu găsise nimic. Deci el îşi purta cu sine creaţiile. Ieşind din cameră, observă coşul de hârtii răsturnat pe birou. Din obişnuinţă, se opri să-l pună la loc.

în fundul coşului, observă un ghemotoc de hârtie. Se aplecă pentru a-l privi mai îndeaproape, dar se opri. Să-i caute cântecele era una, dar să năvălească în viaţa lui particulară citind ceva ce el scrisese apoi aruncase, ofensa demnitatea Christinei.

„Demnitate” se ironiză ea. „Spune mai degrabă că eşti speriată de ideea de a găsi ceva ce nu-ţi va plăcea să citeşti”.

Billy ştia că ea era îndrăgostită de el? Oare acum se gândea la un mijloc rapid şi eficace de a scăpa de incomoda soră a impresarului său? Un mesaj scurt va fi brutal, dar îşi va atinge scopul. Poate că acest ghemotoc de hârtie era ciorna... Sau era cântecul?

Incapabilă să plece din cameră fără a afla, Christine îşi uită demnitatea şi îşi învinse teama.

Lista ei! Dar cum ajunsese aici? Netezi hârtia şifonată şi văzu nişte însemnări pe dosul ei.

Zâmbind, şi-l imagină pe Billy coborând din patul pe care-l împărţiseră, şi luând această amintire cu el.

Dar unde era? Nu în bucătărie cu Nick şi Janelle. Afară, cu siguranţă. De data asta, va asculta noul cântec singură cu el, nu lângă un foc de tabără, în compania Janellei şi a lui Nick.

*

* *

Billy era întins în iarbă, cu ochii închişi, şi încerca să-şi readucă în memorie momentele preţioase când inima lui cânta cu bucurie. Simţea parfumul pielii ei, blândeţea mângâierilor şi a vocii ei. Nu, se strâmbă el deodată, poate era prea încrezător, dar nu era nebun.

Degetele i se înfundară în pământul moale. Christine avea o slăbiciune: sora ei geamănă. Dar el nu se va servi de străini pentru a rezolva problema. Partida se juca între Christine şi el. Cu puţină răbdare, va găsi mijlocul de a o face să-i mărturisească adevărul. El îi va adormi neîncrederea, îi va da impresia că ar putea să-l seducă din nou, dar de data el va fi gata... mental.

Departe deasupra capului lui, soarele strălucea şi-i încălzea pieptul gol. Ridicându-se dintr-o săritură se apropie de apa îngheţată a torentului şi întoarse brusc capul, auzind crenguţele uscate trosnind., la câteva sute de metri în spatele lui. Simţi o furnicătură neplăcută la ceafă. Apoi, ridicând din umeri, îşi înfundă mâinile în buzunarele şortului şi continuă să meargă, cu urechea la pândă.

Auzi din nou acel zgomot ciudat şi se întoarse brusc pe călcâie. Ridicându-şi ochelarii, scrută perdeaua deasă a copacilor. Oare erau urşi pe aici? O pisică sălbatică, poate? Teama îi înmuie genunchii.

- Cine e acolo? strigă el.

Christine se ghemui în spatele unui tufiş, înăbuşindu-şi un hohot de râs. Se felicita pentru camuflajul ei - un costum de baie galben-muştar şi bermude verde-închis. Nu mişca nici o frunză. Era oare din cauza căldurii, sau a faptului că observându-l pe Billy Carter ea avea impresia că sângele i se transformase în lavă fierbinte?

Luându-şi infinite precauţii, când aruncând priviri în urmă,

când atentă la cărarea pe care înainta în vârful picioarelor, ea îl urmări. De fiecare dată când el se întorcea, ea se arunca în spatele unui tufiş sau al unui arbore.

El îşi încetini mersul câteva secunde, apoi se întoarse dintr-o dată. Christine se ascunse. înţelegea acum utilitatea camuflajului la vânătoare.

„Trebuie să cunoaşteţi obiceiurile prăzii, să fiţi acolo când apare”, îşi aminti ea că scrisese chiar în acea dimineaţă.

Christine ştia că poteca se împărţea în două cam la o sută de metri mai încolo. Dacă o lua la stânga, el se întorcea la cabană. Dacă dimpotrivă, o lua la dreapta, va ieşi la râu.

El se îndrepta cu siguranţă spre râu, hotărî ea. Mai degrabă decât să-l urmeze şi să rişte astfel ca el să-i simtă prezenţa, preferă să scurteze prin desiş pentru a ajunge la râu. Pentru prima oară, Christine înţelegea pasiunea Janellei pentru vânătoare.

Cu coada ochiului, Billy o văzu pe Christine avântându-se în desişuri pe cărarea din dreapta. Tehnicile de urmărire în oraş nu erau de nici un folos în pădure, gândi el, amuzat de zgomotul pe care îl făcea. Oare de cât timp îl pândea ea astfel? Fără îndoială că ea citise multe manuale despre urmărire, dar prada putea să-şi schimbe vizuina foarte repede.

Increzându-se în auzul său, pentru a-i repera apropierea, Billy pufni în râs când auzi crengile uscate trosnind.

Mulţumi în gând mediului artistic că ştersese din el orice urmă de falsă pudoare şi, fără cea mai mică ezitare, se dezbrăcă de tot păstrând numai un slip minuscul, alb. Incercând cu vârful degetelor temperatura apei, se lăsă să alunece uşor în râu.

Unui bărbat care nu aşteaptă decât să fie cucerit, îi este uşor să aibă răbdare. Christine îl privea cum îşi fricţionează pieptul înaintând cu prudenţă în apa râului. Curentul îi masa muşchii, iar mişcările îi erau însoţite de un cântec necunoscut ei, pe care-l fluiera.

Noul cântec? se întrebă ea.

Deodată, Billy dispăru sub apă. Christine renunţă la poziţia ei ghemuită în spatele tufişurilor. Ar fi putut să iasă pe furiş din ascunzătoare şi să-i fure şortul. Ea măsură din ochi distanţa care o despărţea de acesta, fiind atentă în acelaşi timp şi la locul unde el dispăruse sub apă.

Câteva secunde mai târziu, cum el nu apărea, Christine începu să se neliniştească. Câtă inconştienţă! Să facă baie în râu singur, după ce patru zile nu se hrănise decât cu biscuiţi şi unt de arahide! Poate că piciorul i se încurcase în ierburile de pe fundul apei?

Uitându-şi prudenţa şi sângele rece al vânătorului, ea se repezi spre malul râului.

- Unde eşti? strigă Christine scoţându-şi espadrilele. Billy!

Se simţi împinsă brutal înainte şi bătu disperată cu braţele în gol.

- în spatele tău! îl auzi ea, râzând în hohote, înainte de a cădea cu zgomot în patru labe.

- Ticălosule! izbucni ea când se ridică.

Cu mâinile în şolduri, Billy râdea de-i dăduseră lacrimile.

- Vânatul a capturat vânătorul, fredonă el, savurând gustul răzbunării.

Dând la o parte părul care-i căzuse pe faţă, Christine se repezi la el. Ferm hotărâtă să-i răspundă cu aceeaşi măsură, îl stropi cu noroi din cap până-n picioare. Billy se aruncă în apă, prinzând-o de talie.

- Vrei într-adevăr să ne jucăm? râse el.

Punându-i o mână pe creştet, el o scufundă de trei ori cu capul sub apă.

- Ce voiai să faci cu mine, o dată capturat?

- Să-ţi iau pielea, urs necioplit!

Billy izbucni în râs şi îi scufundă din nou capul sub apă. Cramponându-se cu braţele pe umerii lui, pentru a evita să mai fie scufundată, Christine râdea veselă. Billy îşi părăsise bârlogul şi ea era în braţele lui. De ce să se mai plângă?

El îşi alunecă degetele lungi în părul ei, îşi îndoi genunchii şi se scufundară amândoi. Sub apă, el o mângâie languros.

Apa frână elanul mâinii cu care ea voia să-i dea o palmă. Tot zâmbitor, Billy o ridică şi ea inspiră o gură de aer, râzând.

Râdea de el, sau cu el? Ochii negri ai lui Billy căutau să descopere minciuna în privirea ei. Tot ce văzu el fu vălul aurit al dorinţei îngreunând pleoapele ei de catifea. El evită gura ei care încerca să-l muşte în joacă de gât.

- Ştii că este ilegal să vânezi în timp ce animalele se adapă? glumi el.

- Nu aveam intenţia să te omor, protestă ea slab, încercând să se ţină de pielea lui alunecoasă.

In Christine, dispoziţia veselă ceda locul puţin câte puţin dorinţei arzătoare!

- Există multe feluri de a omorî un om, şi de a-l face să sufere.

La aceste cuvinte sibilinice, Billy o întoarse în braţele lui şi o duse la mal. Işi înăbuşi furia în timp ce întindea cearşaful de plajă pe iarbă. Apoi, scoţându-i şortul, şterse fără menajamente picăturile de apă care şiroiau pe pielea Christinei şi o făceau să tremure.

- Ce se întâmplă? se nelinişti ea. Acum două secunde râdeai, iar acum pari furios.

- Nu crezi că ar fi fost mai corect să mă întrebi dacă sunt de acord să scrii despre mine în cartea ta? Ştiai că am venit aici ca să scap de fanii care mă urmăreau. Şi eşti singura persoană faţă de care mi-am scos ochelarii! De ce, Christine? De ce m-ai trădat?

Ea înţelese din expresia lui ca n-ar crede-o dacă ar încerca să se dezvinovăţească. Nick n-o crezuse, Janelle nici atât. Şi simţi cuprinzând-o mânia pentru asemenea nedreptate.

- Presupunând că am hotărât să-ţi folosesc numele, este chiar atât de groaznic?

- Da! Te-ai folosit de mine!

Ea ridică spre el nişte ochi scăpărând de furie.

- O clipă, te rog. Inainte de a mă acuza de orice, fă-ţi un examen de conştiinţă. Tu ai pus la cale întâlnirile noastre nocturne.

Lacrimi de mânie îi umplură ochii şi ea îşi strânse pumnii.

- Cine foloseşte pe cine? continuă ea. îndrăzneşti să negi că ai alergat după fuste luni întregi, în California? Spune-mi că cu mine este altceva, dacă poţi minţi fără a roşi.

- Faptul că am frecventat alte femei nu-ţi dă dreptul să te foloseşti de numele meu. îmi pare rău, dar scuza ta nu este valabilă. Găseşte altceva.

Cu aceste cuvinte, el ridică o piatră plată şi o aruncă în apă, ca pentru a-şi descărca nervii.

- Un bărbat care se foloseşte de femei, apoi se debarasează de ele ca de un pantof uzat, nu este idealul meu.

- încă o replică în stilul ăsta, şi o să-ţi arăt eu ce înseamnă să fii

folosită. Sunt expert în materie. Mulţi au făcut-o cu mine: impresari, fani, prieteni... Vrei o demonstraţie? adăugă el, nemaiputându-se abţine.

Fără menajamente o întinse pe spate şi o lipi de pământ.

- Uite ce-mi fac oamenii cu ochii lor când eu sunt pe scenă! exclamă el mângâind-o brutal.

Fără sărutări, fără blândeţe, fără tandreţe, pur şi simplu cu o lăcomie inumană.

Christine îi apucă mâna, dar Billy avea forţa miilor de demoni care se eliberaseră brusc în el. Ea se zbătu.

- Billy, nu! Numele tău nu este în manuscrisul meu.

- Minciuni, minciuni şi iar minciuni!

- Billy, te implor! gemu Christine plângând cu lacrimi fierbinţi. Opreşte-te!

- Oh, nu, nu pot fi opriţi. Există obligaţii faţă de ei, contracte, fanii nu pot fi dezamăgiţi, Christine. Acum înţelegi mai bine de ce port ochelari de soare? Pentru că nu vreau ca ei să mă vadă plângând.

Când se aplecă spre ea şi-i văzu lacrimile de umilinţă şiroindu-i pe obraji, dorinţa lui de a o răni aşa cum fusese şi el rănit îi dispăru. Billy se dădu într-o parte, pietrele rănindu-i pielea şi făcându-l să uite suferinţa insuportabilă care-l bântuia.

- Pleacă, Christine! Vorbeşte despre mine în cartea ta, dacă vrei, dar pleacă, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar în sinea lui, ştia că nu-şi va ierta niciodată cruzimea.

Capitolul 9

Cu picioarele tremurând, Christine reuşi să se ridice. Scânteile care ardeau în ochii negri ai lui Billy exprimau propria ei mânie.

- Tu nici măcar nu eşti în stare să recunoşti diferenţa dintre idolatrie, desfrâu şi dragoste! şuieră ea printre dinţi.

Prea furioasă pentru a fi atentă pe unde merge, călcă fără să vrea pe şortul lui Billy. Sunetul ochelarilor care se spărgeau sub picioarele ei fu ca o picătură de benzină pe începutul unui incendiu.

Ei nu-i păsa de furia lui Billy, prea absorbită de a ei. Billy the Kid avea nevoie să audă câteva adevăruri. Era momentul să iasă din coconul protector în care toată lumea se întrecea să-l păstreze.

- Acum va trebui să te lipseşti de ochelari şi să înfrunţi lumea cu ochi de adult! îi aruncă ea. Tu fugi, Billy, şi să mă foloseşti pentru a te întoarce în lumea copilăriei tale nu te va ajuta să îţi revină inspiraţia. Poate a sosit momentul să te maturizezi!

- Şi tu? ripostă el pe acelaşi ton. Când te vei hotărî? Crezi că vei putea trăi până la sfârşitul vieţii sub aripa surorii tale?... Deci nu-mi da sfaturi pe care nu le poţi urma tu însăţi!

Cu ochii înecaţi în lacrimi, Christine se întoarse şi o luă la fugă. Nu mai era nimic de spus şi ea refuza să mai asculte criticile lui nemiloase. Ca de obicei, regreta amarnic că nu-şi ascultase sora. Aceasta o avertizase... De asemenea şi Nick. Dar ea lăsase sentimentele să treacă înaintea raţiunii...

O pietricică ascuţită i se înfipse în picior şi, şchiopătând, abia ajunse în luminişul care înconjura cabana şi fu cât pe-aci să dea peste măgarul lui Zeke. Urechiatul începu să ragă furios, şi întorcându-se, încercă să-i ardă o copită Christinei.

Cunoscând caracterul măgarului, Christine reuşi să se dea la o parte exact la timp.

- Cineva ar trebui să-ţi dea o corecţie zilele astea, ca să înţelegi o dată pentru totdeauna! îi aruncă ea animalului, vărsându-şi toată furia pe el.

- Este exact ce mi-am spus mereu despre tine, răspunse în spatele ei o voce pe care ea o recunoscu imediat.

- David? Ce faci aici?! exclamă ea alergând să se arunce în braţele fratelui său.

- Am zburat în ajutorul unui client pentru a-l apăra de impulsivitatea surorilor mele... explică el. Ce-ai făcut cu pantofii tăi?

Christine şterse repede o lacrimă care i se rostogolea pe obraz.

- I-am împrumutat lui Billy. El este la lac... Deci nu te-ai lăsat de fumat? constată ea când David strivi cu călcâiul o ţigară. Credeam că ai o metodă infailibilă...

- Nu este...

- Dar ştii că e periculos pentru sănătatea ta.

- Tu eşti de zece ori mai periculoasă! glumi el. Nick m-a chemat. Se pare că nu-l laşi în pace pe Billy?

Cu un gest maşinal, scoase un pachet de ţigări din buzunar, dar întâlnind privirea Christinei, se răzgândi.

- Nu eşti pe punctul de a urzi ceva, nu-i aşa? se nelinişti el

suspicios.

- Eu?

Ochii ei mari şi nevinovaţi ar fi convins cel mai sever judecător, dar David cunoştea pe dinafară toate stratagemele surorii sale. Si, chiar dacă făcu pe grozava în faţa lui, fusese totuşi mereu intimidată de fratele ei mai mare. De altfel, nu era singura. Chiar şi clienţii lor adoptau în faţa lui o atitudine de teamă respectuoasă...

- în sfârşit, David cedă poftei sale şi, ignorând deliberat încruntarea Christinei, îşi puse o ţigară între buze.

- Ar trebui să încerci prin hipnoză, sugeră ea, încercând cu orice preţ să evite subiectul Billy.

- într-adevăr?... Bine. Ce-ar fi să vorbim puţin serios, acum? spuse el privind-o în ochi. Deci, unde ai ascuns cadavrul?

- Cadavrul? repetă ea înghiţind în sec.

- Mmm... ai faţa stacojie şi aceeaşi expresie vinovată ca acum câţiva ani, când erai surprinsă în flagrant delict, punând la cale una din ideile tale...

Christine îşi părăsi imediat expresia angelică şi dădu frâu liber mâniei sale.

- Este abject! Ştii ce-a spus?!...

- Nu, dar ştiu cum a reacţionat aflând că vrei să-l aminteşti în cartea ta. Cred că te-ar strânge cu plăcere de gât...

Când Nick îl sunase la New York, prima întrebare a lui David fusese: „Ce a mai inventat Christine?”. Nick îl pusese la curent despre carte, dar îl liniştise mai mult sau mai puţin... Aparent, Christine nu intenţiona să se folosească de numele lui Billy şi nici să-şi ilustreze textul cu fotografiile cântăreţului.

- Este complet paranoic, tipul ăsta! exclamă ea.

David expiră liniştit fumul de ţigară, care plutea uşor, dus de o adiere.

- Nu suntem noi toţi alături de tine?...

Neliniştită, Christine aruncă o privire peste umăr. David era în stare să-i ţină piept lui Billy dacă acesta ieşea brusc din pădure, cu intenţia de a o sugruma. Dar soră sau nu, ea nu avea nici o şansă contra lui Billy - cel mai bun client al fratelui ei.

- Aş face mai bine să intru, să văd ce avem la prânz, spuse ea sperând să se eschiveze de la discuţia inevitabilă.

Si ea îl cunoştea pe David. Era în stare să explodeze ca o sticlă

de nitroglicerină, dar furiile lui erau pe cât de spectaculoase pe atât de scurte.

- Du-te şi fă-ţi bagajele, spuse el. Nick crede că tu ai fost detonatorul care l-a făcut pe Billy să-şi reia chitara, dar noi amândoi ştim că tu eşti de asemenea o...

-... o adevărată otravă, termină ea în locul lui, oftând. Sunt ani de când nu mi-ai mai spus aşa. Ce te face să crezi că nu m-am schimbat?

- Spitalul general din New York mi-a trimis un formular. Este suficient să-l semnez şi ei vor veni să-mi ia cadavrul pentru a-l duce la un centru de cercetări... explică David, periculos de calm.

- Oh, David, era o glumă! Tu mi-ai dat ideea de a-ţi vinde scheletul pentru a mă îmbogăţit! Nu-ţi aminteşti?

- Să vinzi oasele mele e una, dar să vinzi oasele unui client al meu e cu totul altceva...

- Dar nu aveam intenţia să...

- Christine, o întrerupse el răbdător, ridicând mâna pentru a-i opri protestele, fie-ţi milă şi nu mă zăpăci cu explicaţiile tale. Am luat o hotărâre. Tu şi Janelle vă veţi întoarce la Denver pentru a scrie cartea şi pentru a-i da în acelaşi timp lui Billy posibilitatea de a se bucura de odihna şi liniştea de care are nevoie.

- Ce te face să crezi că ştii de ce are nevoie Billy? Poate că eu sunt remediul ideal pentru el...

- Cu faţa împurpurată pe care o ai? M-ar mira... Presupun că tocmai te-ai certat cu el. Mă înşel?

- Certat... nu chiar, se apără ea ridicând din umeri. Numai ne-am... „explicat”, asta-i tot.

- Mmm... mormăi David cu un aer sceptic. In orice caz, intenţia ta de a-i folosi numele în carte este absolut incalificabilă.

- Cine ţi-a spus?

- Nick.

Uşa cabanei se deschise şi Big Nick coborî treptele spre ei.

- Vorbiţi de mine?

- Tu i-ai spus lui David că numele lui Billy este menţionat în cartea mea? întrebă Christine indignată.

- N-am venit aici ca să aud mereu „nu sunt eu de vină, ci celălalt”! spuse David nerăbdător. Pentru ultima oară, du-te să-ţi faci bagajele Christine!

Cu toate că nu se simţea prea în largul ei, ea îşi ridică fruntea

cu mândrie pentru a-i demonstra că aşa frate mai mare cum era, n-o intimida.

- Ascultă, David... îl avertiză ea înţepându-l în piept cu arătătorul, nu primesc ordine de la tine!

- Oh, ştiu, oftă acesta zâmbindu-i complice lui Nick. Cel care să te ducă de nas nu s-a născut încă... Dar de data asta, chiar dacă va trebui să fac uz de forţă, te asigur că nu vei mai dormi în seara asta la cabană!

- Pariem? îl sfidă ea.

Nick îşi plecă ochii, evident amuzat de lipsa de autoritate a lui David asupra surorii sale.

- Dacă trebuie, sunt gata să-ţi dau o mână de ajutor, David, propuse el. Dar ar fi mai prudent să-i punem o botniţă... are dinţi ascuţiţi ca ai unui iepure.

- Bravo! exclamă ea cu dispreţ. Doi bărbaţi împotriva unei femei slabe.

- Cred că lupta va fi inegală, într-adevăr, dar nu neapărat în sensul în care laşi să se înţeleagă, interveni Janelle venind spre ei. Valizele sunt în jeep, David. Nu mai ai decât s-o închizi pe Christine în portbagaj. O voi elibera când când vom ajunge la câţiva kilometri de aici.

Christine îşi înăbuşi o înjurătură între dinţi şi îi privi pe rând, cu ochii scânteind de furie. Apoi, cu o ridicare princiară a capului, îşi luă un aer de demnitate jignită şi se pregăti să se îndepărteze.

- Nu mă atingeţi... N-am nevoie de nimeni. Oricum, adăugă ea hotărâtă să aibă ultimul cuvânt, în caz că n-aţi observat, jeepul nu are portbagaj.

- Aşa e, aprobă Janelle zâmbind în timp ce se aşeza la volan dar îmi amintesc că am fost legată de un copac, pe vremea când eram copii. David, îţi aminteşti nodurile pe care le făcea Christine?... Erau deosebit de solide...

Christine urcă la rândul ei în maşină.

- Nu veţi îndrăzni...

Privirea ei întâlni din nou cele trei feţe vesele care o înconjurau.

- Ba veţi îndrăzni, constată ea uluită.

Cele trei capete aprobară înclinându-se uşor.

- Pe curând, frumoasa mea, spuse Nick. Te voi suna, Janelle.

- Trimiteţi-mi manuscrisul când îl terminaţi, adăugă David.

Abia dispăruseră după curbă, când Christine se lăsă greu în scaunul ei. Totul se terminase... Ce mod umilitor de a părăsi cabana. Fusese suficient ca leul rănit să ragă şi...

- întoarce, îi ordonă ea brusc Janellei. Nu pot pleca fără să-i spun la revedere lui Billy.

- Nici vorbă. Am lăsat adresa şi numărul tău de telefon pe masa din bucătărie. în ceea ce te priveşte, partida de vânătoare s-a terminat.

Christine se gândi o clipă să smulgă cheia din contact, dar se abţinu. La ce bun?... Ce i-ar fi putut spune lui Billy? Mulţumesc că mi-ai înveselit şederea la cabană. Te iubesc, dar familia mea şi restul lumii s-au coalizat împotriva mea, pentru a mă împiedica să te iubesc în felul meu?...

întoarse capul spre fereastră şi îşi şterse pe furiş o lacrimă care i se rostogolea pe obraz. în sfârşit, fie ce-o fi! se înflăcăra ea. Chiar şi condamnaţilor la moarte li se îndeplinea ultima dorinţă. De ce voiau ei să-i refuze acest ultim moment cu Billy?... în gând, îşi imagina cum se apropia de el. îi punea mâinile pe piept apoi, uşor, se ridica pe vârfuri pentru a-i depune un sărut pe buze. „Pe curând, Billy” murmură ea.

In ce limbă ar fi trebuit să le strige ca ei să înţeleagă că nu avea de gând să-i folosească numele în carte?... Nimeni n-o credea!

Dar trebuia să recunoască faptul că ei aveau de ce să fie neîncrezători. Totuşi, ea, Christine, ştia că nu i-ar face niciodată rău lui Billy. Descurajată, lăsă capul să-i cadă pe spătarul scaunului. Il rănise totuşi... lângă râu, când el se purtase ca un animal prins în capcană.

Oamenii se foloseau de el, asta era sigur. Şi David cel dintâi, fără îndoială. Dar lumea nu era chiar atât de neagră cum o vedea el. Pentru unul care nu-l vedea decât ca pe un sex-simbol sau ca pe un cont în bancă, existau zece care-l iubeau sincer, dezinteresat... De ce el refuza să vadă asta? Ochelarii lui erau mai răi ca nişte ochelari de cal!

Şi el, ce-i spusese ei sub imperiul mâniei? Că ar face mai bine să-şi urmeze propriile sfaturi şi să se maturizeze la rândul ei? Nu-şi amintea exact cuvintele, căci fusese prea furioasă pentru a le asculta cu adevărat, dar cam asta era. Nu putea să-şi dea seama

dacă el vrusese s-o rănească la rândul lui, sau o criticase cu bune intenţii.

Janelle şi David o protejau, nu încăpea în discuţie. De ce? Pentru că era cea mai mică dintre gemene? Cu trei minute?...

Bineînţeles, din când în când se punea în nişte situaţii imposibile. înşirând în minte lista interminabilă a acestor situaţii, Christine nu observă că Janelle părăsise drumul de munte şi se angajase pe o şosea care ducea la autostradă.

Da, recunoscu Christine, avea defecte, ca toată lumea de altfel. Dar ceilalţi nu se confruntau cu aceleaşi probleme. Ce putea face? Când se va hotărî să se maturizeze?... Când îşi va asuma responsabilitatea propriilor acţiuni în loc să aştepte intervenţia miraculoasă a lui David sau a Janellei?

- Ai de gând să mai faci mult grevă şi să nu vorbeşti? întrebă deodată Janelle.

- Mă gândesc...

- Te gândeşti... sau complotezi?

- îmi studiez propria psiholgie.

- Oh! Si?

- Si mă întreb dacă gemenele sunt surori siameze, sau două persoane distincte.

- Două persoane distincte, răspunse Janelle fără cea mai mică ezitare.

- Eşti sigură? Predăm la aceeaşi şcoală... Ieşim aproape mereu împreună... Locuim împreună... Ne plac aceleaşi filme...

Janelle îi aruncă o privire, ca pentru a se asigura că nu glumeşte.

- Am dorit întotdeauna să devin profesoară, se apără ea. De când eram copil.

- Tu da, dar eu? Iţi aminteşti de povestirile pe care le scriam când aveam 7-8 ani?

- Doar n-ai fi vrut ca noi să ne câştigăm existenţa scriind poveşti pentru copii?

- Nu noi, eu... Vezi, tu exemplifici perfect problema noastră.

- De acord, cedă Janelle. Atunci tu scrie şi eu îţi asigur spatele predând.

- Asta nu! strigă Christine. De ce vrei să mă întreţii?

- Pentru că eşti sora mea... Depindem una de alta.

- Prin ce depinzi tu de mine?

- Ei bine... dimineaţa, de exemplu. Tu mă trezeşti ca să plec la lucru.

- Mă poţi înlocui foarte uşor cu un ceas deşteptător. Nu... într-adevăr... Billy avea dreptate: nu sunt decât o umbră de 28 de ani, care nu se poate descurca singură...

- Billy este un copil unic, nu are fraţi sau surori ca să-l protejeze. Tu, da, insistă Janelle. Ce-i cu ideea asta prostească să vrei să te descurci singură? Numai pentru că...

- La vârsta mea, de ce ar fi o idee prostească să vreau să locuiesc singură?

- Pentru că David şi cu mine am ajunge să-ţi aducem portocale la închisoare... sau mai rău! Iată de ce!

- Cred totuşi că eu mă port în limitele admise de lege, ripostă Christine vexată.

- Glumeam, o linişti Janelle întorcându-se spre ea. Dar sper sincer că n-ai vorbit serios când ai pretins că vrei să te muţi. îţi va fi greu să trăieşti cu un singur salariu.

Obligaţii... contracte... Să nu-şi dezamăgească admiratorii... Cuvintele lui Billy răsunau încă în urechile Christinei. Era oare posibil ca ea să fi căzut în aceeaşi capcană ca el? Va continua şi ea să raspundă pretenţiilor care i se impuneau, până când va fi prea târziu ca să-şi descopere propria personalitate?

- închiriază-mi camera unei studente, ca să împărţiţi chiria, sugeră Christine.

- Nu vei pleca de acasă, decretă Janelle. Punct!

- De ce?

- Pentru că suntem surori. Mai mult decât surori: gemene.

Christine îşi plecă tristă capul.

- Poate că tu eşti mai speriată decât mine... insinuă ea privind faţa albă a Janellei.

*

* *

Christine se mută o lună mai târziu. I-ar fi plăcut s-o facă mai devreme, dar preferase să aştepte ca Janelle să se obişnuiască cu ideea de a împărţi apartamentul cu o străină.

Janelle făcuse totul ca s-o reţină, îl chemase chiar şi pe David în ajutor. Dar de această dată, David o susţinuse pe Christine.

Ziua plecării sosi în sfârşit. Cele două surori căzură una în braţele celeilalte plângând, ca şi cum urmau să trăiască la

antipozi.

- Păstrează cheile, insistă Janelle. Nu se ştie niciodată... Poate te vei răzgândi.

- Nu. Nu vreau să revin de câte ori voi simţi un gol în suflet... Iar cheile vor fi prea tentante.

Şterse cu blândeţe o lacrimă de pe obrazul Janellei şi se îndepărtă.

Greul trecuse. Rupsese legăturile. Acum, nu-i mai rămânea decât să se maturizeze.

*

* *

Decorarea apartamentului îi ocupă cea mai mare parte a timpului dar, între două cumpărături de postere şi mobilă - printre care un poster în mărime naturală cu Billy - Christine mai avu timp să consacre zilnic câteva ore redactării manuscrisului său. Această carte era a ei, şi înţelegea s-o termine când prevăzuse.

Totuşi, dacă îşi conducea perfect „barca” în timpul zilei, n-o mai putea manevra când se scufunda în apele întunecate ale nopţii. Şi muzica lui Billy o urmărea în vis... la fel de dulce ca sărutările lui, melancolică precum o iubire care nu înfloreşte.

Capitolul 10

- Bună ziua, mititico! Ce mai face celebra noastră romancieră? o tachină David dupe ce-i spusese secretarei sale să nu fie deranjat.

- David! Ce crezi? Se va vinde? Voi deveni fabulos de bogată?

Christine aşteptase nerăbdătoare un telefon de la fratele ei. De douăzeci de ori fusese tentată să-l sune ea. Dar se abţinuse. Legăturile de rudenie nu trebuiau să influenţeze această afacere. De altfel, ea specificase asta când îi trimisese lui David manuscrisul însoţit de o scrisoare, în urmă cu exact zece zile, patru ore şi cincizeci şi şase de minute.

- Am primit o ofertă, răspunse el amuzat.

- Cât?

- Ei, începu el prelungind suspansul. Mai multe mii de dolari, poţi fi sigură.

- Dolari? repetă ea uluită.

- Asta este moneda curentă, dar dacă tu preferi timbre...

- Mi-e rău când mă gândesc la mai multe mii de orice-ar fi!

Ţopăind de bucurie, Christine scăpă receptorul.

- Nu închide, nu închide! urlă ea.

- Christine, linişteşte-te, spuse David, gata să se lase molipsit de surescitarea ei.

Cine s-ar fi gândit că sora lui avea un asemenea talent? David îşi reproşa acum că nu i-l descoperise el însuşi.

- îmi vine să mă ciupesc ca să mă asigur că nu visez! David, sper că nu e o glumă! Chiar ai vândut cartea mea?

O cascadă de râs răsună în receptor când fratele ei confirmă.

- Apropo, reluă el, mulţumesc că mi-ai trimis autorizaţiile pentru fotografii. Singura care lipseşte este cea a lui Nick. De ce?

- Nick şi-a dat acordul verbal. Nu ajunge?

O credea David în contact permanent cu el? Nu-şi dăduse seama că ea îşi făcuse un punct de onoare din a nu încerca să-l revadă pe Billy, prin orice mijloc?

- Nu te enerva, doar te-am întrebat. Diseară are loc un concert. Ce-ar fi să vii pentru a-i lua semnătura?

- Ce concert? Unde? se miră ea. Inima începu să-i bată mai tare.

- Billy îşi încheie turneul la Denver. Tu nu citeşti ziarele? întrebă David surprins de încăpăţânarea cu care sora lui practica politica struţului în privinţa a tot ceea ce-l privea pe Billy Carter.

- Billy? Aici?

Cu spatele rezemat de perete, ea se lăsă în jos, cu toate semnele iminente unui leşin.

- Christine? Mai eşti pe fir?

Din sunetele nearticulate care ajungeau până la el prin telefon, David nu mai ştia dacă ea plânge sau râde. De fapt, le făcea pe amândouă şi începu să debiteze cuvinte fără şir.

- Da, sunt aici. încă sub şoc. Poţi să-mi faci rost de bilete? Nu, nu merită osteneala. Eşti impresarul meu şi vorbim de afaceri. Voi obţine semnătura.

Alarmat, David simţi că era momentul să ia iniţiativa.

- Christine, voi avea biletele în ora care urmează. îţi promit că Nick personal ţi le va aduce.

- Sunt destul de mare ca să mi le procur singur', prostule.

într-o stare de euforie, trânti receptorul apoi smulse firul din priză pentru ca David să n-o mai poată suna.

- Am vândut cartea! strigă ea ţopăind prin apartament ca un indian pe câmpul de luptă. Şi Billy este la Denver! Trebuie neapărat să-mi fac rost de un bilet!

Incapabilă să-şi coordoneze mişcările, se îndreptă spre camera ei, împiedicându-se de câteva ori în drum. Cu gesturi frenetice căută numărul de telefon al sălii de concert unde urma să cânta Billy. După ce rupsese pe jumătate pagina, apoi se enervase pe telefonul care suna mereu ocupat, Christine îşi aminti că scosese telefonul din priză în hol. Se repezi şi-l puse din nou în funcţiune.

îşi dădu seama că trebuia să se calmeze imediat dacă voia să petreacă seara la concertul lui Billy şi nu la spital, victimă a unei crize cardiace.

Cu măsură, de data asta, ridică receptorul şi formă numărul sălii de concert.

- Aş vrea să rezerv un bilet pentru concertul lui Billy the Kid, vă rog.

- îmi pare rău, dar nu mai avem nici un bilet de o săptămână cel puţin.

- Dar îmi trebuie neapărat unul!

- Jumătate dintre femeile din oraş au aşteptat, ca dumneavoastră, ultimul minut, oftă funcţionarul plictisit.

Christine suspină adânc, descurajată.

- Bine, voi găsi un alt mijloc de a face rost.

închizând telefonul, îşi muşcă buza inferioară.

Când acesta sună pe neaşteptate, ea smulse firul din perete. Nici nu se punea problema să-l lase pe David s-o scoată din încurcătură.

Dar cum va face? Căută inspiraţie în ansamblul gigantic de coperte de discuri şi fotografii ale lui Billy, care ocupa jumătate din peretele camerei sale.

O jumătate de oră mai târziu, după ce ascultase vreo douăzeci de recepţionere de la hoteluri spunându-i că persoana căutată nu locuia acolo, Christine închise telefonul perplex. Fie Billy nu descinsese acolo, fie direcţia prefera să treacă sub tăcere prezenţa lui în hotel.

în timp ce se îmbrăca, îşi aminti de virtuţile perseverenţei... şi ale excentricităţii. Alese nişte pantaloni elastice clasici lila care i se mulau pe formele atrăgătoare, şi un tricou asortat.

Circulaţia era densă şi, după ce-şi pierdu de zece ori răbdarea

încercând să parcheze, îşi lăsă maşina pe o trecere de pietoni.

„Când vrei, poţi!” se încurajă ea simţind că o cuprinde descurajarea. Cu un pas hotărât, se gândi să încerce toate intrările pentru a reuşi să pătrundă în sală. Bineînţeles că erau închise ermetic.

- Ei, doamnă! se auzi ea interpelată. Nu veţi putea intra până diseară.

Christine se răsuci pe calcâie, gândindu-se cu viteza fulgerului în timp ce parcurgea suta de metri care o despărţea de paznicul înarmat. Gratificându-l cu cel mai frumos zâmbet al ei, îşi deschise geanta făcându-se că-şi caută actele.

- Presa, anunţă ea.

- Aveţi legitimaţie?

Spunând în gând o rugăciune, Christine împături o bancnotă de douăzeci de dolari sub legitimaţia ei de profesoară. Paznicul nu va rezista acestui mic cadou.

Banii dispărură în buzunarul lui într-o clipă.

- în fundul coridorului, la stânga, spuse el înapoindu-i legitimaţia şi indicându-i ultima uşă pe care ea nu încercase s-o deschidă. Dansatorii repetă pe scenă.

Nebună de bucurie, Christine i se aruncă de gât şi îi depuse un sărut sonor pe obraji, înainte de a alerga spre sală.

Cu inima bătând tare, intră în sala întunecată. Fascicule luminoase măturau din timp în timp rândurile de scaune goale, iar proiectoarele inundau cu lumină scena pe care dansatorii urmau instrucţiunile unui coregraf care număra cu voce tare, pe muzica care se revărsa din difuzoare. Christine recunoscu unul din clipurile lui Billy şi deschise ochii mari de plăcere văzându-l derulându-se în faţa ei. Janelle şi cu ea învăţaseră pe dinafară coregrafia, pentru un spectacol de sfârşit de an şcolar. Fascinată, uită o clipă motivul prezenţei sale aici când, încet, dansatorii începură să construiască o piramidă umană.

Billy trebuia să fie aici, gemu în sinea ei. La sfârşitul cântecului, dansatoarea din vârful piramidei trebuia să-i sară în braţe.

In acest moment, o rază a proiectorului mătură rândul de scaune unde se aşezase Christine şi ea se ghemui pe pardoseala de beton. Oare vreunul dintre maşinişti o observase?

- Eşti rănită? auzi Christine pe cineva întrebând la microfon.

De cine vorbeau? se întrebă ea, prea speriată ca să scoată capul.

- O gleznă fracturată. Trebuie chemat un impresar pentru a-i găsi o înlocuitoare. O fată scundă, pentru că Billy trebuie s-o prindă când ea sare.

„Eu sunt scundă, şi cunosc toţi paşii. Asta este şansa vieţii mele!”

- Eu! strigă ea năvălind afară din ascunzătoare. Eu pot s-o fac!

- Dar... strigă furios regizorul. Chemaţi paza!

- Nu! protestă Christine. Billy mă cunoaşte!

- Daţi-o pe fata asta afară.

Christine încremeni auzind câţiva bărbaţi îndreptându-se spre ea cu un pas ameninţător. Se întoarse spre fundul sălii, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Eşuase. Nu-i va putea spune la revedere lui Billy, aşa cum dorise.

La revedere? Pătrunsese în această sală numai ca să-i spună la revedere? Intenţionase să se arunce din înaltul unei piramide umane în braţele lui numai pentru a-i spune la revedere?

Nu, ea îl iubea pe Billy Carter. Si pentru a-l regăsi, era gata să rişte orice. Aruncă o privire scurtă peste umăr şi văzu un poliţist în uniformă venind spre ea pe interval. întorcându-se spre scenă, îi dădu un pumn unui bărbat care-i bara drumul.

- De-a ce ne jucăm? îl auzi Christine murmurând în timp ce ea se zbătea ca o apucată.

Accentele profunde cu care se amesteca râsul erau uşor de recunoscut.

- Billy! strigă ea aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui.

- Am prins-o! îi anunţă el pe bărbaţii care, la câţiva metri de acolo, se pregăteau să-l apere pe star.

Ochii lui negri străluceau de fericirea pe care Christine o văzuse în vis. Câteva secunde mai târziu, apăru şi Nick.

- Nick! exclamă ea, ce-ai făcut cu barba ta?

- M-am ras înainte de a pleca de la cabană.

- Nick, interveni Billy. Noi mergem la hotel. Poţi tu să te ocupi de toate în lipsa mea?

- Ca de obicei, bătrâne. Ne vedem mai târziu, Christine, adăugă el cu zâmbetul radios al unui pescar care tocmai prinsese un somn gigantic.

Cu degetele împletite cu ale ei, Billy o conducea pe Christine,

împărţită între râs şi plâns, spre ieşire. în faţa teatrului, se urcară în limuzina luxoasă care-i aştepta.

în interiorul Lincolnului, ea îl privi pe Billy cu adoraţie. Nu-i venea nimic în minte să spună. îşi aminti de cele o mie şi unu de feluri în care se gândise să-i spună la revedere, dar nu era în stare să-şi exprime bucuria de a-i spune bună ziua.

Billy zâmbi observând urmele negre de pe genunchii şi coatele ei, de pe vârful nasului cârn, Scoţând o batistă din buzunar, îi şterse cu dragoste faţa.

- Semeni cu un puşti al străzilor, murmură el tandru, nemaiştiind ce să spună.

Incapabil să reziste, o luă în braţe.

- Mi-ai lipsit...

- Si tu mie, abia suflă ea, acoperindu-i gâtul şi faţa cu sărutări.

- I-am cerut lui David să mă ţină la curent cu cele mai mici fapte şi gesturi ale tale, mărturisi el. Stiu că locuieşti singură şi eşti pe punctul de a fi cunoscută în lumea întreagă.

Christine se lipi şi mai mult de el, frecându-şi vârful nasului de gâtul lui.

- Ai fi putut să-mi dai un telefon... îi reproşă ea, în loc să afli noutăţi despre mine prin intermediul lui David.

- El ştia unde să mă găsească în caz de urgenţă... de exemplu dacă tu ai fi întâlnit un tânăr frumos, bogat şi seducător şi...

- Imposibil! exclamă ea râzând.

- în orice caz, să ştii că aş fi venit să-ţi bat la uşă dacă locul pe care ţi l-am rezervat în primul rând ar fi rămas liber...

Christine se retrase uşor, pentru a-l privi mirată.

- Mi-ai trimis un bilet?

- Da... ţi-a fost dus la apartament, împreună cu trei duzini de trandafiri. Doar nu crezi că voi continua să-ţi fac curte jucând bile, adăugă el cu o sclipire maliţioasă în fundul ochilor.

Pentru prima dată, ea observă că Billy nu-şi mai poartă ochelarii. îi mângâie uşor pleoapele, cu vârful degetelor.

- Si eu m-am străduit să mă maturizez... murmură ea. Vrei să vii în apartamentul meu?

- Te voi duce la capătul lumii, şopti el luându-i faţa în palme. Te iubesc, Christine.

Ea deveni mlădioasă ca o liană sub apăsarea uşoară a lui Billy şi-i răspunse sărutului cu o tandreţe amestecată cu nerăbdare.

- Sper că apartamentul tău nu este în celălalt capăt al oraşului, şopti el răguşit.

- N-am făcut niciodată dragoste într-o limuzină, murmură ea drept răspuns.

Billy gemu sugestiv şi-şi strecură mâna sub bluza ei, mângâindu-i pielea fremătătoare.

- Am ajuns, domnule, anunţă vocea nazală a şoferului în microfon.

Christine nu-şi dădu seama dacă suspinul lui Billy era cauzat de frustrare sau de uşurare.

- Arată-mi drumul, te urmez, spuse el ajutând-o să coboare.

Christine îl aşteptă nerăbdătoare pe Billy până ce acesta îi spuse şoferului să vină să-l ia peste două ore. Aceste două ore i se vor părea foarte scurte.

Cât timp pretindea ea? O viaţă întreagă?... O eternitate?...

Billy o urmă în imobilul modern şi îi înlănţui talia în timp ce Christine descuia uşa. Apoi, o luă în braţe şi traversă salonul fără să se oprească.

- Nici nu-mi priveşti apartamentul, protestă ea în glumă.

- Vreau să văd dacă pereţii dormitorului tău sunt acoperiţi de licorni...

- Este o specie deosebită de animal fantastic, îl informă ea cu o voce ascuţită, arătându-i uşa dormitorului. Un animal care-mi bântuie visele în fiecare noapte...

Billy se opri neîncrezător în pragul camerei, privindu-şi propria imagine din posterul uriaş.

- Eu am fost aici mereu, sau am fost despărţiţi? întrebă el.

- în camera mea, în gândurile mele, în inima mea... Te iubesc, Billy Carter, şopti ea.

încet, el înaintă şi o aşeză pe pat.

- O iubeam deja pe tânăra încrezută care m-a obligat să-mi scot ochelarii ca să am o vedere mai obiectivă asupra lumii. Stii ce am văzut atunci?

Fără să spună nimic, ea îşi plecă ochii, în semn de negare.

- Am văzut o fantomă. Nefiind capabil să văd diferitele nuanţe ale dragostei, sufletul îmi murise, iar muzica murise şi ea în mine. Chiar în secunda când te-am respins am ştiut că făcusem cea mai mare greşeală din viaţa mea. Dar ştiam că mă vei urî dacă voi refuza să mă privesc în faţă.

îngenunchind lângă pat, el îi strânse puternic mâinile într-ale lui.

- Am descoperit că iubirea are multe nuanţe, ca şi culorile. Nu există două iubiri asemănătoare. Dragostea pe care le-o port părinţilor mei, cea pentru Nick, şi cea rezervată publicului meu. Sunt atât de diferite... Si apoi, eşti tu...

El se aplecă şi-i mângâie cu blândeţe buzele.

- Tu eşti o paletă de culori completă! Eşti roşul pasiunii, verdele primăverii, albul purităţii, albastrul cerului...

Christine se ridică într-un cot, emoţionată.

- Adolescenţii se mulţumesc cu o aventură fără viitor, şopti ea mângâindu-i faţa. Dar noi ne-am maturizat... Crezi că o scriitoare celebră îşi poate găsi fericirea eternă lângă un cântăreţ de rock?

Billy se încruntă, apoi un zâmbet larg îi lumină brusc faţa.

- Să fie asta o cerere în căsătorie?

- în toată regula. Va trebui să-mi cumperi cartea. Concluzia ei este: Alintaţi-vă prada până când aceasta învaţă să spună „da”. Si întâlnirea - la primărie!...

Sfârşit